

BILDNER

SOLAR PUNK



ZTRACENÝ KOMPAS

ROMÁN BENA CALVINA HARYHO



SOLARPUNK ZTRACENÝ KOMPAS

**Novela podle hry od
Cyberwave a rokaplay**

Ben Calvin Hary



CYBERWAVE



rokaplay



BILDNER Verlag GmbH
Bahnhofstraße 8
94032 Passau
Německo
<http://www.bildner-verlag.de>
info@bildner-verlag.de

Autor: Ben Calvin Hary
Obálka: Frank Mengel
Editor: Christian Bildner

© 2026 BILDNER Verlag GmbH Passau
Toto dílo včetně všech jeho částí je chráněno autorským právem.
Platí licenční podmínky společnosti BILDNER Verlag GmbH, Passau.

TOLIK K „ZÁCHRANĚ SVĚTA“

Je teprve třetí den mé cesty, a už mě zasáhl blesk, odmrštilo mě to z hořící vzducholodi, málem jsem zemřela, a ten pitomý kompas jsem pořád nenašla.

Opravdu nemám času nazbyt. Můj otec mě potřebuje!

A co je důležitější, svět Aerealis potřebuje Solisův kompas. Jen můj táta ví, kde je, ale zmizel, takže ho musím najít. Nemůže být jasnější, co mám dělat.

A co dělám místo toho?

Ležím na zádech na mokré zemi. Jednou rukou se dotýkám trávy a druhá mi bolestivě pulzuje. Někde za mými zavřenými víčky cvrlikají ptáci. Abych byla spravedlivá sama k sobě, nelehla jsem si na tuhle louku dobrovolně. Zřítěla jsem se sem. Tolik k „záchraně světa“.

Kde to vlastně jsem? I otevřít oči mi připadá jako nemožný úkol. Nakonec to ale zvládnu. Nade mnou se rozprostírá bledě modrá obloha. Po úlomku jsou roztroušené stromy a keře. Ležím u paty útesu z červenohnědé skály. Někde v dálce kdáká slepice. Tohle je jeden z nesčetných úlomků světa a naštěstí dokáže podporovat život. Mohla jsem skončit někde mnohem hůř.

Nedaleko obzoru, obklopená dalšími úlomky, se ve vzduchu vznáší obchodní plošina, jedna z tisíců, které se pohybují světo-sférou. Odhaduji, že je vzdálená asi tři nebo čtyři míle, ale mezi námi zeje nepřekonatelná propast.

Mířila jsem tam, než mě smůla shodila na tenhle úlomek? Paměť mám zamlženou, jako by části mého mozku ještě spaly. Byla bouře a hrom, potom blesk...

Ale... ano. Myslím, že ta plošina byla mým cílem. Robotičtí obchodníci prodávají všechno možné, od jídla a oblečení až po stroje na popcorn, a někdy, když máte štěstí, i stopy vedoucí ke starobylým kompasům schopným zachránit svět. Přinejmenším bych tam mohla najít stopu po svém otci. Jeho vzducholod' SPHERERIDER musela touto oblastí proletět.

Válením se nikam nedostanu a nemůžu tu zůstat. Je čas vstát!

„Dej se dohromady, Riley,“ řeknu si.

První pokus selže. Jakmile zvednu horní polovinu těla, rozbuší se mi hlava a přepadne mě nevolnost. Všechno se točí. S nadávkou klesnu zpátky do trávy. Pravá ruka už nepulzuje. Hoří. Jak vážně jsem zraněná?

Zkusím to znovu, tentokrát pomaleji a opatrněji. Tentokrát se mi podaří posadit. Překvapeně zamrkám na obvaz kolem pravé ruky. Není to čistá gáza. Je to tyrkysově modrá látka, roztřepená na okrajích a natržená do správného tvaru. Někdo mi ošetřil ránu a obětoval kvůli tomu kus svého oblečení.

„Haló?“ Poslouchám zvuk vlastního hlasu. Skalní stěna za mnou mi ho vrací v tlumené ozvěně, ale nikdo neodpovídá. Slyším jen ptáky a vítr šustící ve stromech a trávě.

„Halóóó?“

Nic. Zřejmě jsem na tomhle úlomku sama. Nebo alespoň není nikdo dost blízko, aby mě slyšel. Kdo mi ale potom obvázal ruku?

Mysli logicky, Riley! Jestli tu nikdo jiný není, mohla jsem to být jediné já. Použila jsem kus látky, který jsem někde našla. Nejspíš to byla poslední věc, kterou jsem udělala, než jsem omdlela.

„Ta bouře!“ Konečně se mi vrací paměť.

Vidím samu sebe u kormidla FEATHERLIGHT, jedné z tátových starých vzducholodí. Právě tu jsem si vzala, když jsem se ho vydala hledat. Znovu cítím, jak se loď v poryvech naklání a prkna paluby se mi vzdouvají pod nohama, jako by mě chtěla shodit. Balónová plachta hoří. Cesta mě zavedla do oblasti Aerealisu, kde síla sféry slábne rychleji než kdekoli jinde. Úlomky světa se tu od sebe vzdalují ještě rychleji než doma a bouře jsou nemilosrdné.

To všechno jsou samozřejmě jen obrazy, které mi probleskují hlavou, zatímco se vracím do přítomnosti. Ve skutečnosti se opírám o skalní stěnu a snažím se postavit. Závrať mě chce srazit zpátky k zemi, ale vzdorují jí. Opatrně udělám několik kroků, dokud si nejsem jistá, že se mi nepodlomí kolena. Mlha v hlavě ustupuje. Už si vzpomínám, jak jsem se sem dostala.

*

Aerealis už není tak bezpečný, jaký prý býval před sto lety. Alespoň pokud věřím tomu, co se píše v tátových starých svazcích. Jeho knihovna je plná prastarých knih; některé pocházejí dokonce z doby před Rozlomením. Tehdy měl být svět ještě celistvý. Všechny úlomky byly propojené. Z Bertheldingu do Konburgu se dalo dojít pěšky, aniž by člověk jedinkrát nastoupil do aerokoptéry nebo vzducholodi.

Takovou dobu si skoro nedokážu představit. Je mi šestnáct. Pokud vím, nikdy neexistovalo nic jiného než Sféra a její unášené úlomky. Když jsem ale byla malá, trávila jsem spoustu času mezi starými regály a četla všechno, co mi přišlo pod ruku. Nikdo, kdo znal svět ještě jako jeden celek, už nežije.

Kéž bych se o tom nikdy nedozvěděla. Když na tu ztracenou dobu myslím, je mi smutno.

Povzdechnu si a přejíždím rukou po křehké skále, zatímco opatrně postupuji dál. Vzpomínka na poslední vteřiny před havárií je čím dál jasnější.

Vítr.

Děšť a voda valící se přes palubu, jako by se chtěla proměnit v rozbouřený proud.

A pak najednou ten odporný pocit v žaludku. Vzduch byl nabitý elektřinou. Chloupky na zátylku se mi postavily.

Potom přišel oslepující záblesk — a nic. Tehdy jsem musela ztratit vědomí.

Výbuch mě pak nejspíš smetl z paluby, protože kolem sebe nevidím žádné trosky ani úlomky. Měla jsem štěstí, že jsem při pádu narazila právě na tenhle kus světa. Jinak bych padala navždy, do nicoty. Když jsem byla malá, stávala jsem na okraji našeho domovského úlomku a hleděla do hlubin, do té bezedné modři. Ani nechci vědět, co je tam dole.

Ptačí zpěv přeruší dunění.

Polekaně se zastavím a rozhlédnu se. Co to bylo? Číhá tu někde poblíž nějaký predátor?

Zvuk se ozve znovu, a jakmile mi dojde, co to je, připadám si hloupě. Kručí mi v břiše. Mám hlad.

Na okamžik ztratím rovnováhu a zapřu se o skalní stěnu. Ostrá, palčivá bolest v ruce mě rázem probere úplně. Opatrně odhrnu modrou látku a prohlédnu si zranění. Kůže je zarudlá a plná puchýřů. Popálenina. Blesk mě musel zasáhnout přímo a je zázrak, že vůbec žiju. Alespoň nikde nekrvácím.

„Klid,“ řeknu si. „Jestli zase omdlím, ničeho nedosáhnu.“

Krok za krokem pokračuji dál. Zem mi pod botami čvachtá. Půda je po lijáku pořád mokrá, takže jsem tam nemohla ležet příliš dlouho. To znamená, že jsem neztratila moc času a úkol se nezměnil: musím najít tátu a možná při tom i Solisův kompas. Nejdřív se ale musím dostat z tohoto úlomku.

Takže si musím postavit novou vzducholod'.

„To bude zábava.“ Stěna, podél níž jdu, mě vede z náhorní plošiny, kde jsem se probrala, dolů do malého údolí. Ze dvou klacků a hrsti trávy loď nepostavíte... Budu si prostě muset nasbírat potřebné suroviny. Většinu toho, co potřebuji, bych měla dokázat koupit na obchodní plošině, jenže nejdřív se tam musím dostat. To nejdůležitější si tedy budu muset vyrobit sama.

Bude to chvíli trvat, zvlášť když mám pravou ruku mimo provoz. Budu potřebovat nějaký přístřešek, nebo alespoň střechu nad hlavou, která mě ochrání před živly. Přejde další bouře a já nechci pokoušet štěstí. Strávit noc venku bez jakékoli ochrany by bylo šílenství.

„Tati,“ zakleju, „kéž bys o tom kompasu nikdy nečetl v jedné ze svých zaprášených starých knih!“ Zkoumal ho tak dlouho, kam až moje paměť sahá.

Všude to tak zlé není. Tam, odkud pocházím, na velkých úlomcích světa ve středu Sféry, lidé vybudovali města, a když v nich žijete, skoro můžete zapomenout, že svět umírá. Celé kusy země jsme proměnili v zemědělskou půdu a pokryli je poli a zahradami. Bouře tam mohou zničit celou úrodu, ale proti té, do které jsem se dostala já, jsou neškodné.

Teď jsem to pocítila na vlastní kůži. „Síla sféry“ slábne už nejméně sto let. A jak mizí, bouře sílí a úlomky se od sebe vzdalují čím dál víc. Vítr byl tak prudký, že jsem se musela kormidla držet tak pevně, až jsem měla pocit, že mi prasknou prsty. Myslela jsem, že mě bouře chce z lodi vyrvat.

*

Nejdřív to nejdůležitější: jídlo.

Začnu hledat bedny nebo zásoby, které mohly být spolu se mnou sfouknuty z hořící lodi a zřítit se na tento úlomek.

Bez úspěchu. Jediné, co najdu, je jedna z tátových učených knih, napůl ponořená v kaluži tmavohnědého bahna. Otrů obálku natolik, abych dokázala přečíst název:

Přežití na přírodních úlomcích světa od prof. Arthura Solona Skye. Je to tátovo nejznámější dílo. Než jsem vyrazila, vzala jsem ji z knihovny, jako bych už tehdy věděla, že ji budu potřebovat. Stránky jsou z potišťového plastu a obálka je voděodolná. Déšť jí vůbec neublížil.

Jenže ji nemůžu sníst, takže mi teď příliš nepomůže. Zaklíním knihu do rozsochy stromu, kde ji později snadno najdu. Kromě jedné osamělé slepice, která se tu potuluje, na tomto úlomku žádná větší zvířata nevidím a jsem si docela jistá, že syntetický papír by ji stejně nezajímal. Ale proč riskovat?

Na břehu malého jezírka visí z větví keře bobule. Vrhu se na ně a hltavě si je cpu do úst, přičemž se modlím, aby nebyly jedovaté. Není to žádná pěti hvězdičková hostina, ale nejhorší hlad zažene.

Potom se cítím lépe. Několik dalších bobulí si schovám na později a doufám, že se mi v kapse bundy nerozmačkají. Co teď?

Toužebně hledím k vzdálené obchodní plošině. Když ji vidím já, musí být z ní vidět i tento úlomek. Mohla bych přivolat pomoc?

Chvilí stojím na okraji, volám, křičím a hulákám. „Tady!“ „Haló!“ „Uvázla jsem tady!“ Mávám a poskakuji, dokud neochraptím. Ale jestli mě vůbec někdo slyší, nikdo nereaguje.

Možná bych na sebe mohla upozornit signálním ohněm?

„Ne.“ Obvykle sama se sebou nemluví, ale jsem tu sama a můj hlas vyplňuje prázdnotu. „Ti robotičtí obchodníci nejsou naprogramováni na záchranné mise. A na obloze nejsou žádné jiné lodě. I kdybych našla křesadlo, jen bych pálila cenný materiál.“

Materiál, který budu potřebovat na novou vzducholod', jestli se vůbec někdy chci z tohoto úlomku dostat.

Někde začít musím. Tátova kniha vysvětluje, jak z větví a kamenů s ostrými hranami vyrobit provizorní nástroje. Kladiva, hrábě, motyky a podobně. Asi hodinu a půl — hodinky nemám, takže jen odhaduji — prohledávám okolí a sháním potřebné suroviny. Přitom se seznamuji se svým okolím.

Tento úlomek světa není příliš velký a jeho okraje jsou rozeklané. Ujdu sotva tři nebo čtyři sta metrů, než dorazím buď k okraji, nebo k příkrému útesu, na který nedokážu vylézt. Nahoře rostou jasany a zahlédnu tam i pískovec a třpytivé kusy rudy. Nad údolím je další krajina k prozkoumání, ale zatím se tam nedostanu. Naštěstí mi pro tuto chvíli údolí s jezírkem nabízí všechno, co potřebuji.

Na přístřešek potřebuji dřevo, a tak se rozhodnu, že mým prvním nástrojem bude sekera. Trvá to tři nebo čtyři pokusy, ale s nasbíranými klacky a kameny a podle tátových pokynů se mi podaří dát dohromady něco použitelného.

Nic to ovšem nemění na tom, že pravou ruku mám kvůli bolesti prakticky nepoužitelnou. Sekera funguje. Dokážu s ní kácet stromy. Jenže to trvá věčnost a nástroj není zrovna odolný. Po několika máchnutích se rozpadne. Trpělivě ji znovu složím, ale po dalších třech úderech křehká kamenná část opět praskne. Chce se mi začít nadávat, ale snažím se ovládnout.

Odkudsi z dálky zaslechnu něco, co zní jako uchechtnutí. Když se však rozhlédnu, pořád jsem sama.

„Nezblázni se, Riley!“ Musel to být vítr. Nebo už mi samota začíná lézt na mozek.

*

Ubíhají hodiny.

Do soumraku získá můj malý tábor na břehu jezírka základní podobu: přístřešek, úložný prostor a zahrádku. Na pohled to není nic moc, ale stejně jsem na to pyšná. Střechu tvoří prkna, která jsem stloukla do jednoho velkého obdélníku a podepřela jediným sloupkem. Dokonce se mi podařilo zbouchat truhlu na zásoby.

Obcházím svůj výtvar a všechno kontroluji. Posledním úkolem dne je zalít zahrádku. Nabírám vodu z jezírka do dlaní a nosím ji k malým záhonkům, které jsem vyhloubila podél břehu. Zahrabala jsem do nich několik bobulí ze své zásoby a také semínka bavlníku.

„Děkuji,“ zamumlám ke svým předkům a jemně opráším hlínu z bledě zeleného výhonku, který se dere ze země. Rostlinstvo na úlomcích vytvořili Prastaří. Vzali druhy, které existovaly přirozeně, a upravili je tak, aby lidem usnadnili život. Kmeny stromů rostou tak, že se po několika úderech sekerou téměř samy rozštěpí na použitelná prkna. Plodiny vyraší během několika hodin a za méně než den přinesou úrodu. Nedokážu si ani představit, že bych na hrst bavlněných vláken musela čekat půl roku. Prý právě tak dlouho rostliny rostly před Rozlomením a vůbec nechápu, jak to lidé mohli vydržet.

Takže ano, jsem na sebe pyšná.

Pořád ale nejsem spokojená. Teď už jsem měla být mnohem dál. Táta ve své knize tvrdí, že opravdu nadaný stavitel by

za stejnou dobu a ze stejných materiálů dokázal postavit celou chatrč. Právě na to myslím, když se soukám zpátky pod svůj provizorní přístřešek a pokládám hlavu na polštář z listí, které jsem nasbírala z okolních keřů. Před deštěm jsem v bezpečí. Přesto vlhnu, protože ležím přímo na holé zemi a rosa se usazuje v trávě i na mém oblečení.

Oheň by byl úžasný. Spokojila bych se i se svíčkou. Jenže mi chybí prakticky všechno, co bych k tomu potřebovala.

Vítr profukuje mezerami mezi prkny, která mi slouží jako střecha. Třesu se zimou, objímám si kolena a snažím se nemyslet na chlad ani na bolest v ruce.

Dobře. Možná prostě nejsem „nadaná“ řemeslnice. Díky, tati.

Svedu to na popáleninu a na to, že nedokážu pořádně držet nářadí. Druhá možnost — že mi stavění prostě nejde — by mě štvala až příliš.

2 ZLODĚJ MALIN

Ráno mám celé tělo ztuhlé. Bolí mě každá kost i každý sval, a když se protáhnu, připadám si, jako by mě včera něco přejelo. Na takovou dřinu nejsem zvyklá. Všechny ty dny strávené čtením a studiem v tátově knihovně mě na tohle nepřipravily.

Počkat... dřina?

Zamrkám do rozbřesku a na okamžik zase vůbec netuším, kde jsem. Nade mnou je střecha z hrubě stlučených prken, pode mnou zem a kůži mám vlhkou.

Trvá několik úderů srdce, než si vzpomenu.

„Ta havárie. Jasně.“ Posadím se. Bolest hlavy je pryč, díkybohu! Zato zraněná ruka pálí jako oheň. Neochotně odhrnu obvaz a prohlédnu si spálenou kůži. Je červenější než včera a bojím se, že se rána zaněcuje. Všechna ta špína, kterou už je látka nasáklá, tomu nejspíš nepomáhá. Dnes budu muset používat kladivo levou rukou.

Ale nejdřív to nejdůležitější: zase mám hlad. Než vezmu do ruky jakýkoli nástroj, ať už kteroukoli rukou, musím se nasnídat.

Naštěstí jsem si odložila zásobu bobulí, takže je nemusím znovu hledat. Než se najím, můžu se tedy postarat o pár běžných povinností. Alespoň myslím, že se z nich brzy stane rutina. Jsem tu teprve druhý den.

Jak nejlépe dokážu, umyji v jezírku sebe, oblečení i obvaz. Opatrně se brodím vodou. Přes kalnou hladinu sotva rozeznávám dno. Je překvapivě hluboké, nerovné a poseté kameny a kusy rudy, takže při každém kroku musím bojovat o rovnováhu.

Do oka mi padne kovový záblesk. Vypadá to, jako by mezi dvěma kameny něco uvízlo.

Přimhouřím oči a snažím se rozeznat, co tam je, ale vzápětí je to pryč. Nejspíš jen sluneční světlo třpytící se na hladině.

Důležitější je, že chladná voda příjemně tiší popáleninu. Ulevně si povzdechnu.

Venku je teplo, takže se ani neobtěžuji svlékat a nechám oblečení uschnout na sobě. Jednou rukou se pokouším znovu omotat obvaz, což se ukáže jako docela obtížné. Samotné omotávání zvládnu, ale pokaždé, když se snažím uvázat uzel, jeden konec mi vyklouzne z prstů a musím začít znovu. Podaří se mi to až na sedmý nebo osmý pokus. Ještě že jsem trpělivá. I když bez nadávání se to neobejde.

Jak jsem tohle zvládla včera, hned po havárii, nejspíš napůl v bezvědomí a tak mimo, že si na to ani nevzpomínám?

Z útesu nade mnou se ozve... odfrknutí? Zní to jako potlačovaný smích.

Zaposlouchám se. „Haló?“

Zase nic. Divoká slepice hrabe v zemi vedle nedalekého keře. To muselo být ono. Zřejmě už tak zoufale toužím po společnosti, že můj mozek nedokáže rozeznat hrabání, kdákání a smích.

To je jedno. Zpátky k té své „rutině“, Riley!

Postarám se o rostliny, odstraním několik zvadlých listů a v duchu si poznamenám, že potřebuji konev. Zalévat všechno ručně není zrovna ideální, zvlášť když mi jedna ruka skoro nefunguje. Keře s bobulemi už odkvetly, ale ještě hodinu nebo dvě potrvá, než plody dozrají. To znamená, že k snídani budu muset sáhnout do zásob.

S kručícím žaludkem odklopím víko své rozviklané truhly, odhrnu dřevo a kameny — součástky, které potřebuji podle stavebních plánů v tátově knize — a hledám něco k jídlu.

Pak se zarazím. Kam zmizely moje bobule?

Uplyne několik vteřin a začínám být nervózní. Vyprázdním celou truhlu a všechno zkontroluji. Mezi několika sukovitými větvemi najdu dvě osamělé bobule, které okamžitě sním. Na dně truhly leží třetí, ale kniha ji rozmáčkla naplocho a zbyla z ní jen červená skvrna na holém dřevě.

Počítám znovu a znovu. V bedně je skoro dvakrát tolik prken, než si pamatuji, že jsem do ní uložila. Ale bobule, které jsem nasbírala, jsou pryč. Jsem si naprosto jistá, že jsem je do truhly dala a že jich zbývalo dost na celý den.

„Počkat?“ V blátě vedle truhly zahlédnu stopy. Vedou do trávy, a proto jsem si jich hned nevšimla.

Kousek je sleduji křovím, ale tam, kde půda ztverdne a otisky zeslábnou, mizí. Ať je zanechal kdokoli, byl opatrný. Připlížil se až k táboru tak, že nedokážu vystopovat cestu, kterou přišel.

A zřejmě byl natolik tichý, že mě nevzbudil.

Někdo mi vyplenil zásobu bobulí. Na oplátku tu nechal dřevo, nejspíš jako náhradu nebo platbu. Velmi laskavé, ale dřevo jíst nemůžu.

Když mi dojde, co to znamená, srdce se mi rozbuší. Ten zvuk, který jsem předtím slyšela — byl to přece jen smích, a ne slepičí kdákání? Najednou jsem si tím naprosto jistá.

Takže na tomhle úlomku světa přece jen nejsem sama! Žije můj neznámý soused nahoře na některé z plošin, kam se nedokážu dostat? To by vysvětlovalo, proč jsem ho dosud neviděla.

Znovu si prohlédnu stopy. Nejspíš je to muž nebo starší kluk, usoudím, protože otisky zanechaly boty se silnou podrážkou a hlubokým vzorkem. Znam jen pár dívek, které nosí takové boty.

Proč se ale ten cizinec přede mnou schovává? Proč nespolupracujeme, abychom se odsud dostali?

„Haló?“ zavolám směrem ke skalní stěně, která uzavírá údolí na západě. „Vím, že tam jsi!“

Zase se nedočkám odpovědi, jen ozvěny vlastního hlasu. Čekala jsem to, protože kdyby se ten cizinec chtěl ukázat, už by to udělal. Takže se mi vyhýbá schválně.

Ale to nevadí. Teď, když vím, že existuje, můžu ho přelstít. A mám nápad jak.

Je čas nastražit past.

*

Následujících několik hodin dělám všechno, co je potřeba k přežití.

Posbírám z malé zahrádky zralé bobule, které jsou naštěstí pozdě odpoledne už připravené k jídlu. Znovu si je cpu do úst. Nejenže zaženou hlad, ale trochu utiší i žízeň. Vodu z jezírka se pít neodvážuji. Nevypadá bezpečně.

Několik bobulí znovu zahrabu do země, aby z nich do zítřka vyrostly nové rostliny.

A pár si jich opět odložím stranou. Tentokrát je ale nedám do truhly. Položím je na polštářek z čerstvě natrhané bavlny, sotva na délku ruky od svého provizorního polštáře. Kolem rozházím suché listí a křehké větvičky. Není to nijak chytrá past, ale s tím, co mám, nic lepšího nevymyslím. Zloděje bobulí nezadrží, ale s trochou štěstí mě probudí, pokud se přiblíží.

Po zbytek dne se snažím na cizince nemyslet. Zdá se, že je stejně čím dál opatrnější. Už ho neslyším smát se a nic dalšího nenaznačuje, že by byl poblíž.

Místo starostí o něj dělám to, co by dělal každý osamělý trosečník na úlomku světa: sbírám suroviny, pokouším se vyrobit krumpáč a začnu dobývat kus rudy na druhé straně jezírka — jenže nástroj se roztříští hned při prvním úderu.

Když to nevyjde, vezmu prkna, která tu cizinec nechal, a začnu stavět základy pevnějšího přístřešku. Propadnou se do bahna.

Slunce stoupá, dosáhne vrcholu a putuje k západu. Ráno se mění v poledne a potom ve večer.

Má chvíle přijde s nocí. Doufám.

Možná ani nebude záležet na tom, jestli mě past probudí. Jsem příliš napjatá, než abych dokázala usnout.

Pořád dokola si v hlavě přehrávám svůj plán. To, že cizinec ukradl jen jídlo a ostatních zásob se ani nedotkl, může znamenat vlastně jen jediné: na jeho straně plošiny není nic k jídlu. Nebo si z nějakého důvodu nedokáže nic vypěstovat. Tak či tak potřebuje další jídlo. Takže se dnes v noci vrátí. Otázkou je jen, jestli ho dokážu chytit.

Ani nevím jak, ale nakonec přece jen sklouznu do neklidného spánku. A začne se mi zdát sen.

*

Ve snu jsem zpátky na svém domovském úlomku.

Je den před tátovým odjezdem. Stojím poblíž pódia spolu se stovkami dalších lidí a všichni mu provoláváme slávu. Velké náměstí v hlavním městě zdobí prapory a stuhy a kolem něj drží důstojníci Stráže sféry dav dál od vznášející se dopravy. Na obloze visí armáda nejmodernějších vzducholodí. Jejich solární panely se třpytí ve slunci a rozhazují duhové skvrny po zemitě zbarvených fasádách budov. Vlajková loď jménem SPHERERIDER září sytě tyrkysovou barvou.

Táta vystoupí k řečnickému pultu. Na obrazovce za ním se objeví Solisův kompas. Je to jen umělecká představa, protože nikdo neví, jak ta věc doopravdy vypadala — ani zda vůbec kdy existovala. Vedle něj stojí členové Solární akademie. Někteří se tváří souhlasně, jiní kysele.

Pohled mi utkví na vyzáblé ženě s oranžově rudými vlasy, která na mého otce hledí s neskrývanou nenávistí. Ta tvář mě pronásleduje už celé roky, přestože jsem zapomněla její jméno. Byla ředitelkou Akademie a jednou z nejzuřivějších soupeřek mého otce — profesora Skye. Všichni členové Akademie hledají způsob, jak zachránit Sféru, a každý z nich chce být první. U ní jsem si všimla, že na tátův průlom žárlila obzvlášť silně.

„Musíme kompas dopravit ke zdroji síly sféry,“ volá táta do mikrofону. Jeho hlas se odráží od střech a zároveň se přenáší do všech koutů hlavního města. O výpravě, která je čeká, se má dozvědět každý občan. „Tam možná také zjistíme, proč tato síla po staletí slábne. Proč se úlomky tohoto světa vzdalují a proč bouře sílí. A jakmile tomu porozumíme, určitě najdeme způsob, jak ten proces zvrátit. Kompas přinese Aerealisu záchranu — pokud ho dokážeme najít!“

Dav propukne v jásot, když můj otec představí svůj plán na záchranu světa: výpravu dvaceti vzducholodí — právě těch, které se vznášejí nad našimi hlavami — k úlomku, kde má být podle jeho prastarých atlasů ukryt kompas. Nejdřív však musí ten úlomek najít, protože expedice míří do nezmapovaných oblastí Sféry. Od Rozlomení prý touto oblastí nikdo neproletěl. Bouře jsou tam prudší a vzduch řidší.

No jasně! pomyslí si moje snové já a spolu se všemi ostatními zvedne pěst k ocelově modré obloze. Zná budoucnost a ví, že později ztroskotám právě v té oblasti, v jedné z těch bouří.

Tehdy jsem to samozřejmě netušila. Je to jen sen, který se mi poslední dva roky vrací téměř každou noc. Tátův projev možná osud Aerealisu nezměnil, ale dal lidem novou naději. Pamatuji si jásot a šťastné tváře. Lidé se poplácávali po ramenou a povzbuzovali se. „Teď už bude všechno v pořádku,“ říká starší muž. „Až bouře ustanou, přestanou i neúrody. Profesor ví, co dělá.“

A pamatuji si i žárlivost — ano, nenávist — ve tváři tátovy rusovlasé kolegyně. Poselství v jejím výrazu je tak zřejmé, že by ho klidně mohla vykřičet do mikrofону: Já chci ten kompas najít první! Její jméno mám na jazyku.

Něco na A.

Au... Ae...

To je jedno.

V hlavním městě je veřejným tajemstvím, že chce kompas najít sama a získat všechnu slávu pro sebe. Proč se výpravy neúčastní, je mi záhadou.

A ano, vím, že sním. Jenže nedokážu změnit, jak se cokoli z toho odehraje. Jsem v tom uvězněná.

Najednou už nestojím v jásajícím davu. Sedím u stolu s celou skupinou zachmuřených mužů a žen. Jsme v zasedací místnosti konferenční budovy Solární akademie. Podél stěn stojí vitríny plné vynálezů a pokusů: miniaturní větrné turbíny s lopatkami ve tvaru lžic. Solárně poháněná ohřívací kamna. Hranoly všech tvarů a velikostí. Jednu stěnu od podlahy ke stropu tvoří jen okna. Za úlomkem hlavního města se shlukují tmavě šedé bouřkové mraky.

Nad střechou radnice spěchá pilot přistát se svou vzducholodí. Když udeří bouře, rozhodně nechcete být na obloze.

„Musíme ho jít hledat!“ slyším sama sebe křičet. Pěsti mám opřené o desku stolu a můj obličej se odráží ve skle jedné z vitrín. Je zkřivený vztekem a celý rudý. Světle blond vlasy mi spadly do čela. „Táta je nezvěstný! A co záchrana Aerealisu, kterou měla jeho mise přinést? Co naděje, kterou dal lidem?“

Jsem tu proto, abych tyhle budižkničemy přiměla něco udělat, aby vyslali pátrací výpravu. SPHERERIDER se brzy vrátí — přesně to pořád dokola tvrdí ve svých oznámeních — jenže od projevu na slavnostním náměstí už uplynuly dva roky!

Tohle byl den, kdy mi došla trpělivost. Vtrhla jsem do Akademie a rovnou na zasedání Vědecké rady. Jako nevzdělaná puberťačka tu nemám co dělat, ale nevyhodí mě. Alespoň ne hned. Jsem Riley Skye, profesorova dcera!

Ředitelka sedí naproti mně. Ao... Ai... Pořád si nemůžu vzpomenout na její jméno. Usmívá se, ale něco na tom úsměvu je špatně. Pod očima má tmavé kruhy, pleť bledší než tehdy na náměstí a zhubla. Vypadá nemocně. Zřejmě ale ne natolik, aby mi pořád nedokázala zkazit den.

„Co se s tou nadějí stane, Riley, pokud se rozkřikne, že velký profesor Skye je nezvěstný?“ zeptá se. „Že jeho mise selhala? Nemohu do té nesmírně nebezpečné oblasti poslat ještě více lidí a riskovat—“

„Riskovat co? Že někdo najde Solisův kompas dřív než vy? O to vám přece šlo od začátku, ne? Shrábnout všechnu slávu pro sebe! Proto tátovo zmizení tutláte?“

Vlastní zuřivost mě překvapí. Čtyřicet měsíců jsem se s těmito lidmi snažila spolupracovat. Dokonce jsem se nabídla jako pilotka pátrací lodi. Ale jednou musí trpělivost dojít.

Ředitelka se na mě podívá. V jejím výrazu je vztek, smutek a... vina? Ten pohled se mi vpálí do paměti. Nejspíš na něj nikdy nezapomenu.

Prstem stiskne tlačítko stolního interkomu. „Ostraha? Prosím, vyvedte slečnu Skye ven a—“

Křup!

Ten zvuk mě vytrhne ze spánku. S výkřikem se prudce posadím a i ve tmě okamžitě poznám svůj provizorní tábor, truhlu, zahrádku a jezírko. V tu ránu jsem úplně vzhůru. „Past“ zabrala.

Nad mou zásobou bobulí se sklání kluk přibližně v mém věku. Jednu ruku má nataženou k ovoci a uprostřed pohybu ztuhl. Šlápl na jednu z větviček. Výrazem mi připomíná vyplašeného jelena.

„Mám tě!“ vykřiknu. „Kdo jsi a proč mi kradeš bobule?“

ZASAŽENÍ BLESKEM

Jestli kluka štve, že jsem ho chytila, nedává to na sobě znát.

Jako by to byla ta nejběžnější věc na světě, strčí bobule do brašny přehozené přes rameno. Stejným pohybem vytáhne hrst kusů rudy a položí je přede mě.

„Dobře. Takže teď už víš, že tu jsem.“

„To jsem věděla celou dobu, génie.“ Vždyť jsem ho slyšela smát se a nechal po celém mém táboře stopy. Vyškrábu se ze země a sáhnu po brašně, abych si vzala jídlo zpátky. Hbitě uhne. Nakonec stojíme proti sobě a oba čekáme, co udělá ten druhý. Co mu brání utéct?

Tajně jsem ráda, že to neudělá. Je to první člověk, kterého jsem za tři dny viděla. I když se chová jako zloděj, výměna nevýměna, děkuji bohům za tohle setkání.

„Proč si nevypěstuješ vlastní bobule?“ Pohledem si ho přeměřím od hlavy k patě. Štíhlá postava, špičatá brada, inteligentní tvář a — nakolik to ve tmě dokážu rozeznat — ocelově modré oči. Oranžově rudé vlasy mu trčí v rozčuchaných pramenech. Koho mi ten účes připomíná? Nemůžu si vzpomenout.

„Snědl jsem všechno ovoce na své straně úlomku a spotřeboval všechnu bavlnu, než mi došlo, že mi nezbudou žádná semena. Tak jsem si musel obstarat další. Tak mě zažaluj!“

Má na sobě tyrkysové tričko bez rukávů, které působí jasně i ve tmě.

„Tak teď už je máš.“ Ukážu na jeho brašnu a nutím se nezírat mu na paže. Má hezké paže, neochotně si přiznám. Štíhlé, spíš hubené, ale přesto svalnaté. „Takže už mi přestaneš brát zásoby?“

Když si všimne, kam se dívám, zazubí se a zatahá za tričko. Z dolního lemu chybí pruh látky, který musel pečlivě odříznout. Trhlina je příliš rovná a pravidelná, než aby vznikla náhodou. Pod ní vykukuje proužek světlé kůže. Břicho má ploché.

Kývne bradou směrem k zahrádce. „Zabrala sis nejlepší půdu.“

Zvednu zápěstí. Obvaz má stejnou barvu jako jeho tričko. „Ošetřil jsi mi ránu.“

V dálce se ozve tlumené dunění.

„Nechtělo se mi tě pohrbívat,“ hájí se. „Taková popálenina od blesku se může zanítit a pak umřeš. Slyšel jsem, že mrtvoly po čase začnou páchnout, a nechtěl jsem, aby se ten smrad nesl až k mé loděnici.“

„Ty ale umíš okouzlit.“ Protočím oči a demonstrativně se otočím, abych posbírala zbytek ovoce a rudu. Jeho zbožím k výměně zrovna neopovrhuji, ale nenechám ho, aby si dál bral moje věci, jak se mu zachce.

Výmluva s úrodnou půdou je lež, uvědomím si. Jestli bobule a bavlna rostou tady dole, rostly by i nahore na útesu — pokud tam skutečně táboří. Navíc tu byl přede mnou. Jinak by mi nemohl ošetřit ránu. Proč si tedy „nejlepší půdu“ nezabral dřív, než jsem mu ji údajně „vyfoukla“ já? Jeho příběh má víc děr než celá Sféra.

...zabral „nejlepší půdu“ dřív, než jsem mu ji „vyfoukla“? Jeho příběh má víc děr než celá Sféra.

Zbývají tedy jen dvě možnosti: buď je příliš líný, než aby si něco vypěstoval sám, nebo neví jak. Ale jako lenoch na mě nepůsobí.

V dálce znovu zaduní. Blíží se bouře. Ten zvuk je v Aerealisu tak známý a všední, že ho ignoruji. Kluk nervózně vzhledne k obloze za vznášející se obchodní plošinou. Za ní zakrývá hvězdy hradba mraků.

Nechám víko truhly s bouchnutím zapadnout. „Takže máš loděnici?“

To znamená, že nejenže také staví vzducholod', ale je mnohem dál než já.

„Možná.“

Zamyšleně se podívám na prkno, pod kterým jsem spala, dotknu se bolavé ruky a vzpomenu si na dřevo, které mi včera přinesl. „Jestli se odsud někdy chceš dostat, potřebuješ na balón své vzducholodi bavlnu.“

Stejně jako já — jenže on ji nedokáže vypěstovat. A jestli si s tímhle zraněním budu dál hrát na mistryni stavitelku, potrvá mi to věčnost.

„Možná.“ Začne kolem mě kroužit. Otáčím se s ním, abych ho nespustila z očí. V pohledu má drzou sebejistotu, stejně jako v úsměvu, a najednou mám pocit, že ho odněkud znám. Působí... vychytrale. Ano, to je to slovo.

Můžu mu věřit?

Jako bychom snad měli na výběr. Uvízl tady stejně jako já. Možná nás sem zavála tatáž bouře. On umí stavět. Já mám materiál, který potřebuje. Proč nespolupracujeme? Tohle naše kroužení kolem sebe a vzájemné poměřování je naprosto směšné.

„Kdo jsi?“ zkusím to. Ptám se už podruhé.

Kousne se do spodního rtu. Chvilí vypadá, jako by zvažoval, zda je rozumné svěřit mi tak přísně tajnou informaci. Jako by byl nějaký tajný agent se skrytou identitou.

„Phil J.,“ řekne opatrně. „Auro.“ Ustoupí o krok, jako by byl připravený vzít nohy na ramena. Oběma rukama sevře popruh brašny. Klouby mu zbělají.

Auro. To příjmení mi něco říká, ale co z toho? V Aerealisu nejspíš žije spousta lidí s tímhle jménem.

„Riley Skye.“ Natáhnu k němu nezraněnou ruku. „Jsem dcera profesora Skye.“

„Já v... Těší mě.“ Nejistě mi potřese rukou. Dotkneme se a—

„Au!“ Ostré štípnutí a zapraskání nás oba přimějí ucuknout.

Dal mi ránu! Nejdřív překvapeně zírá na mě a potom na své zpoceně prsty.

Vzduch je nabitý statickou elektřinou, chloupky na zátylku se mi zvedají a na jeden zmatený okamžik mám pocit, jako by to způsoboval on. Neříká se snad, že když se dotknete někoho, jehož vzhled vám může ztížit snahu nenávidět ho, létají jiskry? Nikdy mi moc nešly idiomy.

Znovu zaduní, tentokrát mnohem blíž.

Phil zbledne. „Riley!“

„Co?“ Myšlenky mi uhánějí. Uvědomím si, že se zarazil uprostřed slova, ale ne dost rychle. Když jsem se představila, málem řekl „Já vím“.

...představila. Takže Phil ví, kdo jsem. A to, že mi připadá tak povědomý, ho s každou vteřinou činí podezřelejším, a—

„Utíkej!“

„Cože?“ vyhrknu jako idiot.

Vzduch zapraská. Phil mě bez ptaní popadne za paži a strhne s sebou. Jsem příliš ohromená, než abych protestovala.

Je děsivé, jak rychle se na vás v Aerealisu dokáže připlížit bouře.

Vím to celý život a člověk si na to zvykne, ale o nic méně děsivé to není. Zvláště když vás bouře překvapí. A to se stává pořád. Do bouře s FEATHERLIGHT jsem se nedostala proto, že bych slepě vlétla do hradby mraků. Tyhle fronty bývají nepředvídatelné.

V tu chvíli mi dojde, že náš úlomek světa vplul přímo do jedné z nich. Obloha nade mnou je černá jako uhlí. Za denního světla bych si toho všimla okamžitě, ale teď je hluboká noc.

První blesk udeří sotva třicet centimetrů od nás. Druhý něco rozmetá na kusy a kolem uší mi zasviští třísky. Oslepená si zakryju oči paží. Když se za běhu ohlédnu přes rameno, můj provizorní přístřešek je na kusy. Nad ohořelým dřevem stoupá sloup kouře. Alespoň myslím. Je těžké rozeznat, co přesně se děje.

Najednou mám knedlík v krku. Kdyby Phil nevlezl do mé malé pasti, ten blesk by mě usmažil. Tenhle pokřivený zlodějíček mi právě zachránil život. Znovu.

Takže je to dva nula. Zaplaví mě náhlý vztek. Zamračím se na svou zraněnou ruku.

„Nezastavuj!“ Pořád mě násilím táhne dál.

„Kam jdeme?“ Vytrhnu se mu. Nejsem panenka, kterou může jen tak vláčet. Ale běžím za ním. Jestli nechceme skončit usmažení, potřebujeme úkryt, a on zřejmě ví, kam míří. Boty nám křupou po písčité zemi.

Phil vytáhne z brašny přes rameno kladivo. „Dostanu nás do své loděnice!“

Z křoví vytáhne hromadu připravených prken. Byla tam schovaná už delší dobu, nebo je tam ukryl teprve dnes?

Déšť začne naráz. Těžké kapky mi buší do čela, ramen i zad a o pár vteřin později mám pocit, jako by se mě počasí snažilo z úlomku úplně smýt. Oblečení se mi lepí na kůži a boty při každém kroku čvachtají. Voda se shromažďuje v kalužích a já dávám pozor, abych do žádné nevkočila. Nebyla bych první člověk, kterého zabil blesk jen proto, že udeřil do kaluže, ve které zrovna stál.

Podávám mu kusy dřeva a Phil je stavitelským kladivem spojuje rychlostí, nad níž jen zírá. Připevňuje dlouhé trámy k příčným, vyleze na konstrukci a celý postup opakuje.

Krok za krokem staví schodiště. Jak roste směrem ke skalní stěně, vypadá ta věc děsivě, jako by se nakláněla do prázdna. Kdybych ji stavěla já, bála bych se, že se převrátí dřív, než se její vrchol vůbec dotkne skály — zvláště kdybych na ní zrovna stála. Ale Phil ne. Bez obav šplhá výš a očividně své vlastní konstrukci naprosto důvěřuje.

Snažím se tvářit statečně, vstoupím na schodiště a vynáším nahoru další stavební materiál. Sama mám jen hrábě a sekeru, a navíc moje nástroje zůstaly v táboře u jezírka, který už teď musí být napůl pod vodou. Vrátit se pro ně by bylo šílenství.

Vzduch znovu zapraská. Vlasy se mi opět postaví. Blesk udeří do skalní stěny a vyrazí z ní kusy kamene velké jako pěsti. Hrom přijde téměř okamžitě a je tak hlasitý, že vykřiknu a leknutím málem spadnu ze schodiště.

Phil mě znovu zachrání. Chytí mě zezadu za límec a vytáhne přes okraj. Déšť mu bičuje tvář.

„Dávej pozor.“ Ukáže dolů. „To budou nejmíň čtyři metry. Pád by tě asi nezabil, ale nemůžu kvůli tobě proměnit všechno svoje oblečení v obvazy.“ Phil na vteřinu zaváhá, podívá se na sebe a potom mi do očí. Zlomyslně se zazubí. „I když to by se ti určitě líbilo.“

Vezme mi z náruče trám a přidá ho ke konstrukci. Stavitelovo kladivo buší do mokrého dřeva.

Jaký ješitný idiot! Odpověď mu nedopřeju a otočím se pro další náklad dřeva.

Tři nula. Tohle se rozhodně nesmí stát zvykem. Už teď vypadá dost namyšleně. Je načase mu laskavost oplatit a pro změnu jednou zachránit život já.

Pracujeme zarputile. Po době, která působí jen jako pár minut, schodiště dosáhne skalní stěny. Končí dobrý metr a půl pod hranou. Phil špatně odhadl úhel. Pomůže mi nahoru, já se vytáhnu přes okraj a potom vytáhnu jeho. Nějak se nahoru dostaneme oba.

A ani o vteřinu později. Bouře už nejspíš dosáhla plné síly. Její střed musí být přímo nad námi!

Na tom schodišti bych nechtěla zůstat ani o jedinou vteřinu déle. Těsně předtím, než jsme vylezli nahoru, nás vítr málem několikrát shodil. Svaly mě pálí, plíce křičí po vzduchu a celé tělo se chce vrhnout na zem a zhroutit se. Phil mě táhne dál.

Znovu běžíme. Noc je černá jako uhel a připadá mi, jako bych se brodila polévkou. Zakopnu o čerstvě uříznutý pařez, zamávám rukama a nakonec se zachytím Philových ramen.

Každých pět až deset vteřin někde udeří blesk a náhlý jas vyrve krajinu ze tmy. Pokaždé sebou trhnu při zahřmění, ale alespoň díky tomu trochu vidíme, kam běžíme. Přes širokou, zakřivenou plošinu rostou jen jednotlivé stromy, zato je tu spousta čerstvých pařezů. Něco mi říká, že je Phil pokácel, aniž by za ně vysadil nové stromky.

Naším cílem je malá chata se zahradním plotem, studnou a úlem. Moje úcta k Philovým stavitelským schopnostem stoupne ještě výš, jestli je to vůbec možné. Tohle všechno postavil sám, jen z místních materiálů a s vlastnoručně vyrobeným stavitelským kladivem? Jak dlouho už tu je?

O to protivnější je, že si zřejmě pořád nedokázal založit vlastní zahradu.

Doběhneme k chatě. Phil rozrazí dveře, já kolem něj vběhnu dovnitř a on je za námi zavře. Vybavení je skromné. Kromě pevně vypadající postele tu hoří jen jediná svíčka, kterou vítr při našem příchodu nějakým zázrakem nesfoukl. Plamen vrhá teplé, zlatavé přitmí.

Bez přemýšlení a bez ohledu na svého společníka strhnu z jeho postele hrubou přikrývku. Zabalím se do ní a skrytá před Philovým pohledem si svléknu promočené oblečení až na...

...spodního prádla. Bezstarostně je hodím do kouta. Pak se se zasténáním sesunu na postel. Za normálních okolností bych si nikdy bez dovolení nepřivlastnila matraci úplně cizího člověka, ale jsem příliš vyčerpaná, než aby mi na tom záleželo. Dvě noci jsem spala v blátě. Postel si zasloužím.

Phil tam nerozhodně stojí. „Takže já budu spát na podlaze?“

„To bude nejlepší.“ Jsem příliš unavená, než abych znovu vstala, ale ne natolik, abych ho nepraštila, kdyby si zkusil lehnout vedle mě. Navíc mám pocit, že mi pořád něco dluží, ať už mi zachránil život, nebo ne.

Zřejmě to vidí stejně. Pokrčí rameny, stáhne si mokré tričko, složí ho do provizorního polštáře a ulehne ke stěně — jestli se tomu tak vůbec dá říkat. Najednou mám výčitky, že kvůli mně leží na holých prknech. Ale jen trochu.

Venku vyje bouře. Hřmění neustává.

Navzdory neklidným myšlenkám mi netrvá dlouho a usnu. Dole u jezírka jsou moje zásoby i malá zahrádka vydané bouři napospas. Nemám tušení, kolik toho právě teď ničí.

Ale to je problém pro Zítřejší Riley. Dnešní Riley chce jediné: spát!

RODINNÉ ZÁLEŽITOSTI

Druhý den ráno mě probudí ptačí zpěv, teplý paprsek slunce svítící mi do obličeje a někdo, kdo mi pořádně třese ramenem.

„Jsi vzhůru?“ zavolá Phil.

„Mmhn,“ zabručím. To je to nejlepší, na co se zmůžu. Díky bohům jsem spala tvrdě a beze snů a probudit se vyžaduje úsilí. Navíc je postel příjemně teplá. Neochotně otevřu oči.

„Vstávej!“ Nade mnou se vznáší rozzářená, šklebící se klučíčí tvář. Za denního světla jsou Philovy oči modřejší a světlejší, než jak vypadaly ve tmě. Oknem proudí ranní světlo a zezadu se zachytává v jeho neučesaných vlasech. Na okamžik to vypadá, jako by mu hořela hlava.

Pak se postaví a celý efekt zkaží. Můj mozek zamlžený spánkem si teprve teď uvědomí, že až dosud klečel vedle postele.

„Je toho strašně moc na práci!“ Hodí mi oblečení na polštář a postaví se přede mě, do půl těla nahý, s rukama v bok. „Zvu tě na snídani. Technicky vzato zveš ty mě, ale víš, jak to myslím.“

Trhne bradou směrem ke své brašně, která leží otevřená na boku v jednom rohu místnosti. Hrst červených bobulí se z ní vysypala a rozkutálela po prkenné podlaze.

Zamumlám nadávku a doufám, že ji neslyšel. Jsem mu vděčná, že mě tu nechal přespát, ale lidé, kteří jsou po ránu takhle veselí, si zaslouží zásah bleskem. Skoro se mi stýská po době, kdy se přede mnou schovával. Teď, když o sobě víme, už to zřejmě nepovažuje za nutné.

Popadne hrst bobulí a vyjde ven, nejspíš aby se najedl o samotě. Alespoň má dost slušnosti, aby mi dopřál soukromí a nechal mě v klidu se obléct. Oblečení mám vlhké, ale už ne mokré. Ani jsem si nevšimla, kdy — nebo jestli vůbec — ho Phil pověsil, aby uschlo. Jeho vlastní tričko, které použil jako polštář, tu možnost očividně nedostalo. Visí na háčku vedle dveří.

Přetáhnu si horní díl přes hlavu a přitom k látce přičichnu. Déšť z ní smyl část špíny, ale k čistotě má pořád daleko. Takhle páchnoucí bych si partnera rozhodně nenašla. I když, abych byla spravedlivá, Philovy věci nejspíš smrdí úplně stejně.

Jako by na tom záleželo. Soustřed' se, Riley. Máš úkol: postavit vzducholod', najít Solisův kompas a v ideálním případě i tátu — nebo alespoň nějakou stopu po něm.

Vezmu si jednu porci bobulí, druhou nacpu do kapes jako zásobu semen na později a vyjdu ven.

Obloha je zatažená. Za úlomkem a vznášející se obchodní plošinou hrozivě visí další hradba temných mraků. Blíží se k nám nová bouřková fronta. Něco mi říká, že máme dva dny, nanejvýš tři, než dorazí. Soudě podle její velikosti a všech blesků, které v ní poblikávají, jsem si skoro jistá, že to, čím jsme prošli včera, byla jen předvojová vlna.

Phil se opírá o plot a cpe se bobulemi. Po bradě mu stéká červená šťáva. Když si mě všimne, setře ji hřbetem ruky.

„Bouře to tady pěkně zřídila,“ řekne. Poprvé od chvíle, kdy jsem ho včera potkala, zní sklesle. „Naštěstí nám v noci nestrhla střechu přímo nad hlavou. Obávám se, že oba budeme muset začít znovu.“

„Myslíš společně.“ Nevidím jediný důvod, proč bychom neměli spojit síly. Oba se chceme dostat z tohoto úlomku. Jde nám o totéž. Nebo ne?

„Opravdu?“ Můj návrh ho očividně zaskočí, ale úsměv se mu vrátí na rty. „Takže žádný závod. Hm. Uvidíme.“

Co je to za odpověď? Nechápu, proč by to vůbec měl být závod. Zvláště když už se k nám žene další bouře a času rozhodně nemáme nazbyt. Kéž by mluvil na rovinu. Kéž by se přestal šklebit. A ze všeho nejvíc bych si přála, aby přestal být tak zatraceně veselý. A aby si něco oblékl.

To slovo „pohroma“ nebylo přehnané.

Prohlížíme Philův tábor. Společně procházíme polem trosek, které ještě včera muselo být dobře vybaveným malým poustevnickým sídlem. Viděla jsem Phila zacházet se stavitelským kladivem. Je dobrý. Jeho konstrukce jsou pevné. Ale ani ony bouři nevydržely.

Všude leží rozházené trosky: dřevo, kámen, střepy skla, střešní šindele. Úl je převrácený a včely se zřejmě rozhodly zkusit štěstí někde jinde. Části plotu chybějí.

Studna je z kamene a kromě chaty je to jediná věc, která ještě stojí. Dřevěná konstrukce, na níž býval rumpál s vědrem, se však ulomila a zřítíla do šachty.

Z loděnice nezbylo nic než několik základů a trámů. Dokážu rozeznat její původní tvar i kýl rozestavěné lodi.

Při pohledu na tu spoušť Phil zasténá a na jeden hrozný okamžik se bojím, že se rozpláče. Vůbec bych nevěděla, co s tím dělat.

„Je to všechno pryč!“ nešťastně pronese. Sbírá dřevo, které se ještě dá použít, a skládá ho na hromadu. Ohořelý špalek odhodí přes rameno.

Já mezitím dojdu k okraji útesu. Odtud mám dobrý výhled na údolí, kde jsem strávila první dvě noci. Představuji si Phila, jak tu nahoře sedí, pozoruje mě a čeká na správný okamžik, aby se vydal na svou noční zlodějskou výpravu. Vybral si nejlepší místo na celém úlomku, odkud mohl špehovat můj tábor.

Teď vypadá ještě hůř než jeho přístřešek. Stromky, které jsem přede včím zasadila, jsou přelomené napůl. V trávě leží roztříštěné zbytky truhly, do níž musel udeřit blesk a rozmetat ji. Moje zásoby jsou rozeté kolem jako ohořelé cáry. Zahrádka, kde v úhledných řadách rostly keře s bobulemi a bavlník, zmizela beze stopy. Jezírko se vylilo z břehů, zaplavilo záhony a rostliny odneslo.

Na dně jezírka se mi zdá, že vidím něco kovového, co se zaleskne. Zase to trvá jen pár vteřin, a když zamrkám, je to pryč. Slunce muselo na okamžik prorazit mraky a odrazit se od vody. Nebo si se mnou pohrály slzy v očích.

Chce se mi brečet stejně jako Philovi, i když jsem se zdaleka nedostala tak daleko jako on.

Z křoví vedle mě trčí kus dřeva.

„Patří tohle taky k tvé loděnici?“ zavolám a snažím se ho vytáhnout z větví. Tedy pokouším se. Ani se nehne. Je těžší, než jsem si zprvu myslela.

„Cože? Aha, tohle.“ Phil odhodí šindele, které právě sebral, a spěchá ke mně. „To... už tu leželo, když jsem přišel. Strčil jsem to sem, aby to nepřekáželo. Je to k ničemu. Radši mi pomoz posbírat tamhle to dobré dřevo.“

Najednou působí rozrušeně. A tím ve mně okamžitě probudí podezření.

„Co přede mnou skrýváš?“

Phil se mě snaží od křoví odtáhnout, ale já kus dřeva nepustím. Neochotně mi tedy pomůže vyrvat ho ven. S trhnutím se uvolní a oba odletíme dozadu. Tvrdě přistanu Philovi v klíně. Bolestivě zasténá.

Rychle z něj slezu a s pomocí nalezeného předmětu se vytáhnou na nohy. Je to kus trosek a očividně pochází ze vzducholodi.

Ne. Ne z ledajaké vzducholodi.

Je to část roztříštěného trupu. Nátěr má tmavou, namodrale tyrkysovou barvu. Stále na něm drží dvě bíle natřená dřevěná písmena: E a R. Kdysi byla součástí jména lodi.

Okamžitě vím, jaké jméno to bylo: SPHERERIDER. Vlajková loď Solisovy expedice.

Mám pocit, jako by mě někdo právě udeřil pěstí do břicha.

Táta tu byl. Musel tu se SPHERERIDREM ztroskotat stejně jako já. Takže jsem opravdu hledala ve správné části Sféry.

A Phil to přede mnou skrýval.

„Proč?“ Žaludek se mi svírá, ale tentokrát ne hlady.

„Můžu to vysvětlit!“ Philovi zrudnou tváře. „Potřeboval jsem navigační přístroj. Některé věci se z toho, co tenhle úlomek nabízí, prostě vyrobit nedají.“

„A mě bys tu nechal shnít?“ Je mi jedno, co chce říct. Po čtyřech vlezu do křoví a vytahuji další trosky. Další kusy trupu. Kormidlo. Část kormidelního kola. Phil si vzal všechno, co mohl použít, a zbytek schoval z dohledu. Chtěl totéž udělat i se mnou, až mu přestanu být užitečná?

„Využíval jsi mě!“ obviním ho. „Ošetřil jsi mi rány, protože jsi věděl, že vypěstuju jídlo a bavlnu, které mi pak můžeš krást!“

„Vždycky jsem nechal zapláceno!“ odsekne. „Kromě toho bych ti měl poděkovat, že jsi mě přivedla na stopu—“ Zděšeně si zakryje ústa rukou.

Co chtěl říct? Že jsem ho přivedla na stopu? Přemýšlej, Riley.

Phil znal nejen moje jméno, ale i tátovo. Našel trosky SPHERERIDRU a schoval je přede mnou. O Solisově expedici ví stejně jako každý jiný člověk v Aerealisu. A stejně jako všichni ostatní ví, že se měla vrátit už před lety.

„Věděl jsi, že tu hledám svého otce,“ řeknu. Není možné, aby si mě nespojil se Solisovým kompasem. Jediné, čemu nerozumím, je, proč celou dobu hrál tohle divadlo.

Napadne mě podezření. „Jak ses sem dostal, Phile Auro? Kde jsou trosky tvé vzducholodi?“

Philův pohled sklouzne stranou. Ted' už má obličej úplně rudý.

„Propašoval ses ke mně na palubu jako černý pasažér.“ Jen hádám, ale musí to být pravda. „Schoval ses na mé lodi a ztroskotal jsi tu se mnou. Jasně, ošetřil jsi mi rány, ale také jsi ukradl všechny trosky a použil je na stavbu chaty a loděnice.“

Když se podívám na trosky kolem nás, začínám v nich rozeznávat části paluby a kajuty. A tamten sloup... není to kus mého stěžně?

Phil to nepopírá. Jeho mlčení mi řekne všechno, co potřebuji vědět.

Ted' už se nedokážu zastavit. „Chceš Solisův kompas pro sebe,“ obviním ho. „Snažil ses ho ukrást mně a mému otci. Proč? Protože ho chceš ke zdroji donést sám? Protože nikdo jiný nesmí získat slávu za záchranu světa?“

„Ty vůbec ničemu nerozumíš.“

Ten výraz v jeho tváři... Kdybych někdy v jedné z tátových knih hledala heslo vinný, hned vedle by mohla být Philova současná fotografie. Nikdy mi nepřipomínal tolik—

A pak mi to dojde. Zlatočervené vlasy. Nepoddajné prameny. Samolibý úšklebek. Už vím, proč mi připadá povědomý.

„Auro! Jako ředitelka Solární akademie. Věděla jsem, že jsem to jméno už někde slyšela.“ Je trochu trapné, že si teprve teď znovu vybavuji jméno té ženy: Phylis Auro. „Kdo jsi? Její synovec? Syn? Poslala tě za mnou? Chce, aby můj táta selhal?“

„Není to tak, jak si myslíš!“ vykřikne. Obranně zvedne ruce a poprvé ho opustí jeho sebejistota. „Byla to moje máma. A nedělám to pro sebe. Dělán to pro ni. A pro lidi v Aerealisu. Síla sféry způsobuje lidem nemoci. Je dobře, že slábne. Kompas se nesmí najít.“

„Tohle ti namluvila ona?“ Je to přesně tak, jak si myslím. O tom není pochyb. Trosky neschoval proto, aby nepřekážely. Schoval je, aby se zbavil důkazů. Být na jeho místě, asi bych je prostě shodila přes okraj úlomku do prázdnoty. Je Phil opravdu tak hloupý? Jestli něco po své matce nezdědil, pak její rozum.

Počkat. Byla?

„Řekl jsi, že ředitelka byla tvoje máma. Co se jí stalo?“

Phil zůstane sedět. Vytrhává stébla trávy, trhá je na kusy a odhazuje. Pak vytrhne další. Kouše se do vnitřní strany tváří.

„Ona je...?“ Udělám k němu krok.

„Je mrtvá,“ vyhrkne. Hlas se mu třese. „Zabila ji síla sféry.“

Zírám na něj. Myslí to vážně?

A pak je to, jako by praskla hráz. Slova se z něj začínou valit. „Byla nemocná celé roky a pár dní poté, co jsi za ní přišla do Solární akademie—“

„—o čemž mi řekla na smrtelné posteli — zemřela. Byl jsem smutný, byl jsem sám a chtěl jsem pro ni něco udělat. A když jsem zjistil, že odjíždíš hledat profesora Skye. Že nebezpečí, že se kompas dostane ke zdroji, ještě nepominulo...“ Odmlčí se.

„Myslíš si, že když můj táta opraví zdroj, onemocní další lidé,“ dokončím za něj. „Hádám, že právě proto tehdy ředitelka zůstala doma, místo aby vypravila vlastní expedici. Co jsi chtěl s kompasem udělat, kdybys ho našel?“

„Kdo je teď idiot? Zničím ho. Nebo ho hodím do propasti, aby ho už nikdy nikdo nemohl donést ke zdroji a znovu ho spustit.“

Chvíli ani jeden z nás nic neříká. Phil pořád sedí se zkříženýma nohama v trávě, přesně tak, jak jsme dopadli. Proti hradbě mraků za ním vypadají jeho měděné vlasy mdle. V koutcích očí se mu zrádně něco zaleskne.

Najednou si vzpomenu, jak bledě a slabě ředitelka vypadala, když jsem ji viděla naposledy. Na tmavé kruhy pod očima. Měla jsem už tehdy poznat, jak vážné to je?

Možná. Obvykle si takových věcí všímám. Jenže tehdy jsem byla vzteklá a záleželo mi jen na mém otci.

To není omluva.

Navíc jsem sama sebe přesvědčila, že ředitelka je prostě padouch, který chce všechnu slávu pro sebe. Zdá se, že ona a Phil toho mají opravdu hodně společného.

Ale ta část o tom, že chce kompas zničit?

Nevěřím, že jeho matku zabila síla sféry. Ale jsem si jistá, že ona tomu věřila. Přesvědčit Phila o opaku bude těžké.

Posadím se kousek od něj a zadívám se na obchodní plošinu. Hradba mraků se nerozpadla, jak jsem tajně doufala. Nedaleký úlomek světa mizí v oblacích. Tmavě šedé svislé pruhy ukazují, že tam už padá prudký déšť.

„Ta bouřková fronta nás brzy zasáhne,“ řeknu.

„Jo.“ Trh, trh. Phil utrhne zelený chomáč trávy a hodí ho přes útes. Stébla se ve větru převracejí.

„Zničí všechno, co do té doby postavíme.“

„Možná.“ Lehne si do trávy a založí ruce za hlavu.

Nadechnu se. „Tak bychom se měli postarat, abychom se na tu obchodní plošinu dostali dřív.“

Aniž by se pohnul, podívá se na mě koutkem oka. „My?“

Povzdechnu si. Jsem si skoro jistá, že toho budu litovat, ale jakou máme jinou možnost? Ani jeden z nás se odsud sám nedostane.

„Ano, my, Auro. Společně.“

„Pokračuj!“ Pořád vypadá skepticky.

„S touhle rukou nedokážu pořádně používat kladivo,“ přiznám. „A ty očividně neumíš nic vypěstovat. Po téhle bouři přijde další, potom další a pak zase další. A pokaždé budeme muset začínat úplně od začátku. Jasně, nakonec by se možná každý z nás dostal na obchodní plošinu sám, koupil si tam lepší materiál a našel kompas nebo mého tátu. Ale když spojíme síly, naše šance budou mnohem větší.“

Chvíli o tom zřejmě přemýšlí. Pohybuje čelistí a oči ze mě nespouští.

„A budou ještě větší, když budeme kompas hledat společně, místo abychom si navzájem kradli zásoby,“ dodám.

Phil se posadí a zapře dlaně do trávy. V jeho výrazu se objeví jiná emoce. Naděje? Vzrušení? Touha po dobrodružství? Těžko říct.

„A až ten kompas společně najdeme?“ zeptá se. „Kdo ho potom dostane? Já ho chci zničit. Ty ho potřebuješ, abys našla profesora a spolu s ním opravila zdroj. Naše cíle se navzájem vylučují. Nakonec může vyhrát jen jeden z nás.“

Má pravdu, ale to mu rozhodně neřeknu. Stejně to zní jako problém pro Budoucí Riley.

„Vyřešíme to, až se tam dostaneme.“ Natáhnu k němu ruku. „Nejdřív ho vůbec musíme najít, a to bude dost těžké samo o sobě. Do té doby... přátelé?“

Opatrně mi potřese rukou. „Přátelé.“

Tentokrát mezi námi žádné jiskry nepřeskočí.

NA MÉ VZDUCHOLODI JSEM KAPITÁN JÁ

Je úžasné, co všechno člověk zvládne, když to začne brát vážně a pracuje v týmu. Phil a já pracujeme téměř bez přestávky, zatímco se bouřková fronta pomalu přibližuje.

Začneme tím, že si zajistíme dostatek zásob. Založím novou zahrádku, tentokrát bezpečně nahoře na vyvýšeném místě. Já obdělávám půdu, zatímco Phil opravuje svou chatu a potom se pustí do obnovy loděnice.

Dva dny hladovíme a pijeme jen doušky vody, která se zachytila v prohlubních ve skále.

Třetího dne už jsem naše zásoby jídla rozmnožila natolik, že se můžeme pořádně najíst. Skalní prohlubně přivedou Phila na nápad vyrobit z vydlabaného kamene a dřeva jednoduchý lapač dešťové vody. Není to nic víc než kamenná nádrž, která zachytává ranní rosu a vodu z několika menších přeháněk — předzvěstí blížící se bouře. Vyřeší to však náš druhý velký problém: rostoucí žízeň. Samotná šťáva z bobulí nestačí.

Když lapač dokončí, Phil se na mě samolibě zazubí.

„Teď už alespoň nemůžeš tvrdit, že k našemu přežití ničím nepřispívám.“

„To mě nikdy ani nenapadlo,“ zalžu, přestože posledních několik dní jsem skoro na nic jiného nemyslela.

Rozpačitě odvrátím pohled a zaměstnám se vytrháváním uschlého bavlníku ze záhonu, abych mohla připravit půdu pro nová semena. Když se na mě takhle dívá, nejraději bych ho praštila. Nebo objala. Je to matoucí a Phil o tom rozhodně nemusí vědět. Ani já sama to vědět nechci.

Jeho přínos je samozřejmě stejně cenný jako ten můj. Úl znovu stojí a nastěhoval se do něj nový roj, který pilně vyrábí med a vosk na svíčky. V chatě je druhá postel, střešní šindele jsou zpátky na svém místě a noci jsou opět teplé a suché. Studna má znovu konstrukci a Phil mi vyrobil dřevěnou konev.

Potřebujeme obojí, protože náš nový tábor leží dost daleko od jezírka a nosit vodu celou cestu v rukou by bylo nemožné.

Tátova kniha s návody na stavění a pěstování bouří přežila. Existuje důvod, proč ji nechal vytisknout na plastové listy místo papíru. Díky bohům za to, protože ani já si nepamatuji každý drobný detail.

Ne všechny tátovy plány jsou ale užitečné. Třeba ten hloupý rybářský prut!

Neprotestuji, když ho Phil začne vyrábět. Mlčím jen proto, že zpočátku vůbec netuším, co to je. Tyč s připevněným vlasem, dobře. Klidně by to mohla být nějaká součást naší vzducholodi.

Teprve když je téměř hotový, pochopím, že to má být rybářský prut. Dám mu možnost pochybností. V jezírku pod útesem sice žádné ryby nejsou, ale kdo ví—

...ví, na kolika úlomcích ještě později přistaneme nebo co na nich najdeme?

Trpělivost mi definitivně dojde, když místo háčku připevní na vlasec tlustou kovovou destičku.

„Co máme s touhle pitomostí dělat?“ Zavrtím hlavou a doufám, že nevypadám příliš ohromeně.

Phil nahodí prut tak, že destička visí přes okraj útesu. „Nemám tušení. Ale uznej, že je to skvělé!“

Otočí se od útesu. Kovová destička se zhoupne trávou. Když se dostane k hromádce kusů rudy, které jsme ráno nasbírali, zastaví se. S tichým šustěním se na ni přichytí železný prach.

„Je magnetická!“ dodá Phil. Samozřejmě se přitom šklebí.

Promnu si kořen nosu mezi palcem a ukazovákem. „Jak přesně nás má tvůj ‚skvělý‘ magnet dostat na tu zatracenou obchodní plošinu?“ Nemůžu uvěřit, že plýtvá naším drahocenným časem na něco tak směšného. A to ani nemluvím o materiálu, který na ten prut spotřeboval.

Philův úsměv pohasne. „Já myslel... chtěl jsem...“ Zrudne. „Ale nic!“ Nedbale svou hračku odhodí a vrátí se k nedokončené loděnici, kde upevní napůl hotový boční nosník.

Bouřková fronta se dál přibližuje.

*

Nemám tušení, jak se nám podařilo dokončit letuschopnou loď včas. Ale je to zatraceně dobrý pocit.

Vyčerpaní, ale spokojení stojíme s Philem u mola a hledíme na malou vratkou vzducholod', kterou jsme společně postavili. Je široká čtyři a půl rozpětí paží a dvakrát tak dlouhá. Uprostřed paluby se tyčí stěžeň—

—s balónovou plachtou a změtí lan. Kajutu nemá; na to je loď příliš malá. Je na ní místo pro mě, Phila a trochu zásob. Jméno, které Phil namaloval na trup — překvapivě úhlednými písmeny, musím dodat — jí dokonale sedí: OŘÍŠEK.

„Nejsme skvělý tým?“ Phil mě přátelsky šťouchne do paže.

„Ujdeme.“ Většinu práce s kládívem udělal on. Já mám na svědomí pěknou řádku pokácených stromů, bavlnu, kterou jsme sklídili a utkali z ní látku, vosk použitý k ochraně balónu a paluby před vodou a nespočet drobných úkolů a detailů, které rozhodně nehodlám vyjmenovávat. Jinak bychom tu stáli ještě zítra ráno.

Philův úsměv je nakažlivý.

Ve spěchu posbíráme všechny zásoby, které najdeme, uložíme je do truhel vyrobených právě pro tenhle účel a nanosíme na palubu: rudu, písek, cihly, semena — všechno, co bychom podle mě mohli u obchodního robota vyměnit za něco užitečnějšího.

„Rybářský prut zůstává tady!“ varuji ho.

„Ani jsem ho nechtěl brát!“ Uraženě vrátí prut do křoví, kam ho přede mnou schoval a odkud se ho právě pokoušel propašovat na palubu. Natáhne ruku a zkouší, jestli už neprší. „Opravdu to uděláme? Ted?“ Vítr mu cuchá vlasy.

„Máme na výběr?“ Zadívám se kolem balónové plachty do bouřkových mraků. Visí přímo před námi a už jim není možné uniknout. Téměř dosáhly obchodní plošiny.

Uvažovali jsme, že počkáme, až nás bouře mine nebo se rozpadne, ale to může trvat celé dny. Dny, které bychom museli nějak přežít, během nichž bychom nemohli nic pěstovat a po nichž by naše úplně nová loď mohla být zničená. Nevíme, jestli na tomhle úlomku zůstalo dost surovin na stavbu třetí.

Phil pokrčí rameny. „Asi ne. Takže teď, nebo nikdy.“

A možná poprvé se na něčem naprosto shodneme.

Přivážeme bedny lany a vylezeme na palubu vzducholodi. Odvážu lano, které ji drží u mola, a odstrčím nás. Necháváme za sebou tábor, chatu i všechno ostatní.

OŘÍŠEK se vzdálí od úlomku na délku paže.

Stěžeň a balón zaskřípou způsobem, který zní velmi znepokojivě — ale vydrží. Popadnu kormidlo a navedu nás pořádně pryč.

Křižujeme proti větru, protože jinak by nás poryvy odnesly od obchodní plošiny. Naš kurz vede přímo k bouři. Vnitřní hlas mi říká, že je to hloupý nápad, že OŘÍŠEK má proti vichřici ještě menší šanci než FEATHERLIGHT. Jenže nemusí bouři přežít celou. Musí nás pouze dopravit na plošinu. Až tam dorazíme, snad si budeme moci koupit všechno potřebné ke stavbě větší lodi.

„To bude hračka!“ pronese Phil vesele.

ZÁPIS V KNIZE HOSTŮ

Nebude to hračka.

Se vzducholoděmi je to takhle: existují ve všech možných tvarech a velikostech. Některé jsou obrovské a dokážou vás dopravit z jednoho konce Sféry na druhý. Jenže ke stavbě něčeho takového potřebujete pokladnici plnou surovin a technologií, které na našem malém úlomku jednoduše nemáme. Nám se podařilo postavit loď na krátké vzdálenosti, která toho moc neuveze a není stavěná na dlouhou životnost. Dostane nás k obchodní plošině, ale dál ne. Oba to víme.

Jednou už jsem bouřkou letěla, a rozhodně ne dobrovolně, a ta vzpomínka mi pořád vězí v kostech. Popálenina na ruce mi neustále připomíná, že tohle je opravdu hloupý nápad.

Tentokrát do bouře letím schválně a přesně vím, co mě čeká. Snazší to tím není. Zvlášť když tahle bouře vypadá, jako by byla na úplně jiné úrovni než ta minulá.

Voda bičuje palubu. Připadá mi, jako bychom pluli po jednom z legendárních oceánů, které prý před Rozlomením obepínaly celý svět. Déšť jako by přicházel odevšad: shora, zepředu, zleva i zprava. Občas bych přísahala, že přichází i zespodu.

Ruce mi křečovitě svírají kormidelní kolo, abych nebyla smetena přes palubu. Každý trám, každý nýt, každá drážka v lodi protestně skřípe, jako by se OŘÍSEK snažil roztrhnout sám sebe na kusy. Prkna pod mýma nohama vibrují. Všude kolem není nic než řev, hrom, světlo a tma.

Phil výská radostí. Nebo strachem. Nejspíš obojím.

„Povol lana! Dej balónu trochu vůle, než se utrhne!“ křičím proti bouři, ale vítr mi slova vyrve přímo od úst. Slyší Phil vůbec něco víc než šepot?

Omotal se jedním z lan připevněných k zábradlí. Drží bedny se zásobami na místě a pokaždé, když se posunou, strká je zpátky.

Poryv větru udeří do OŘÍŠKU z boku a roztočí nás. Lod' se prudce nakloní a já strhnu kormidlo ještě víc mimo kurz. Napůl stojím, napůl visím a bojuji, abych na kluzké palubě našla oporu.

„Co to děláš, Riley?“ Philovo jásání se změní v hrůzu, když praskne jedno z lan poutajících bednu. Truhla ho udeří do holeně.

Nevšímá si toho, nechá bednu přepadnout přes palubu do hlubin — sbohem, zásoby dřeva a cihel a cokoli dalšího, co v ní bylo — a kulhá ke mně. Se zasténáním se společně opřeme celou vahou do kormidla. Naše ruce se dotknou.

Nenech se rozptylovat, Riley.

Svaly mě pálí. Vlasy mám přilepené k hlavě jako mokrou helmu. Philovy rudé vlasy mu visí před očima a kape z nich voda. Vůbec netuším, jak přes ně může něco vidět.

Pomalů se trup znovu narovná. Jsme v bezpečí? Plošina je teď přímo před námi, jen několik desítek délek paže daleko. Vypadá tak blízko, že bych se jí mohla dotknout.

Prásk! Blesk udeří do balónové plachty. Někde něco vybuchne, ale nemůžu se otočit a zjistit, co se rozbilo. Balón náhle hoří a my ztrácíme výšku. Oba křičíme.

„Brzda!“ Philův hlas mi exploduje přímo u ucha. Pustí kormidlo a rozběhne se na zád', aby napnul brzdicí plachtu. Lod' zpomalí.

Tvrdě dopadneme na plošinu. A myslím to doslova: OŘÍŠEK narazí kýlem přímo do přistávací paluby.

Je to spíš havárie než přistání. Normálně bychom zakotvili u okraje, ale tomu balónu nevěřím ani o vteřinu déle, než je nutné. Pořád drží trup ve vzpřímené poloze, ale to se může každou chvíli změnit. Déšť uhasí plameny.

Jsme naživu! Vybuchnu smíchy a na okamžik se s Philem držíme jeden druhého. O jediný úder srdce později si uvědomím, co dělám, a odtáhnu se.

Odkašlu si a rozhlédnu se. „Podíváme se, jestli z obchodního robota dostaneme základní věci, které potřebujeme k opravě balónu.“

*

Obchodní plošina je malý klenot, ale takové jsou vlastně všechny. Posledních několik dní jsem ji pozorovala z dálky a obdivovala ji: nad pohonnou jednotkou s tichými ventilátory leží čtvercová plošina a na ní stojí malá útulná budova. Lemují ji rustikálně působící ploty, za nimiž jsou zeleninové zahrádky. Celá...

...konstrukci drží ve vzduchu dva obrovské balóny. Z dálky působí skoro elegantně.

Zblízka je dojem jiný. Malá budova vypadá zchátrale, v plotě chybí několik latěk a z někdejšího zeleninového záhonu plného čerstvých plodin na prodej se stala změť květin a křoví. Nevím, kolik škod způsobila tahle bouře, ale údržbářská četa tu musela být naposledy už hodně dávno.

Bůhví, kdy sem naposledy zavítal nějaký zákazník. Ani mě to nepřekvapuje. Jinak by si Phila a mě někdo všiml a zachránil nás z našeho úlomku.

To všechno mi proběhne hlavou během několika okamžiků, které potřebujeme k tomu, abychom přetáhli bedny přes loď a pořádně ji přivázali, aby nám neuletěla. Pak se skloníme proti dešti a spěcháme do obchodu. Ledová voda mi stéká za krk. Otevřu Philovi dveře a oba vklouzneme dovnitř.

Dokázali jsme to! Udýchaně stojíme na místě a voda z nás kape na podlahu. Nejraději bych ze sebe svlékla mokré oblečení, stejně jako první noc v Philově chatě, ale na tohle není ani čas, ani místo.

Místnost je stejně zchátralá jako budova zvenčí. U okna stojí rozbitá výzkumná stanice, kde se zákazníci kdysi mohli dozvědět něco o solární energii a dalších technologiích. Podél zadní stěny je na řadě polic vystavené zboží.

Za pultem se vznáší oranžový robot s monitorem místo obličeje a bledě modrýma LED očima. Vypadá skoro přívětivě. Nebo možná jen znuděně. Z obdélníku a několika pixelů se emoce odhadují těžko.

Přistoupím k pultu.

„Ráda bych něco nakoupila,“ řeknu a začnu odříkávat seznam, který jsem si sestavila v hlavě ještě před letem. „Měď a sklo na solární články. Naše loď je teď jen dřevěná vana poháněná větrem a ověšená balóny. Lepší a výživnější jídlo a suroviny, třeba melouny, obilí, vejce a podobně. A také semena, abychom si takové věci odteď mohli pěstovat sami.“

Chceme také elektroniku pro drony a pomocné roboty, kteří by nám mohli ušetřit obrovské množství práce, a hlavně plány potřebné k jejich výrobě. Ke stavbě skutečné vzducholodi, která nás dokáže dopravit domů nebo alespoň do méně odlehlé části Sféry, budeme potřebovat větší infrastrukturu, než jakou dva lidé zvládnou vybudovat v rozumném čase.

Ledaže bychom tu zůstali celé roky. A kdo ví, co by se do té doby mohlo stát tátovi. Sféra by se mezitím mohla úplně rozpadnout, což by bylo ještě horší.

Do objednávky se ponořím tak hluboko, že si zpočátku ani nevšimnu, jak se Phil dotkne mé paže. „Ri,“ přeruší mě.

Trhnu sebou. Tak mi říkával táta. Nikdo jiný mi „Ri“ neříká. Otevřu ústa, abych na něj vyjela, ale když uvidím jeho tvář, rozmyslím si to. Jeho věčný úšklebek zmizel. Vypadá ustaraně.

„S tím robotem je něco špatně,“ zašeptá. „Moje máma byla jednou z lidí, kteří tyhle stroje programovali. Pokud vím, měl už dávno odpovědět a začít zapisovat položky z tvé objednávky. Přinejmenším by nám měl říct, jestli něco z toho vůbec má skladem. Proč nic nedělá?“

Phil má pravdu. Na okamžik mě napadne konspirační teorie — Philova matka robota přeprogramovala tak, aby...

...nepomohl nikomu, kdo hledá Solisův kompas, kromě ní samotné. Ale to je směšné.

Robot na okamžik klesne, až hlavou narazí do pultu. Ne náhodou, ale úmyslně. Ukazuje mi otevřený ceník. Vedle něj leží plán: krabička s membránou a několika otočnými prvky.

Někdo na plán něco načmáral tmavě modrým inkoustem. Pod tím je slovo, které se dá přečíst jen stěží. Nejenže je rukopis příšerný, ale proti modrému pozadí je skoro nečitelný. Přejedu prsty po čmáranici. R... i... I...

„To je plán hlasového modulu,“ vysvětlí Phil. Klepne na robota těsně pod obličejovým monitorem. Otevře se panel, kterého jsem si předtím nevšimla, a odhalí prostor, kde by modul měl být. Místo něj je tam jen prázdný otvor a z něj visí jediný připojovací kabel.

Ta čmáranice na plánu... a ten rukopis. Tahy písmen mi připadají povědomé. Zírám na smyčku písmene I a na malou stříšku vznášející se nad i místo tečky. Přísahala bych, že už jsem někdy viděla kresby a poznámky, které vypadaly přesně takhle.

„Prodal jsi svůj hlas, robote,“ hádá Phil. „Za zboží?“

Robot souhlasně poskočí nahoru a dolů. Znovu udeří okrajem plánu do pultu.

„Chceš, abychom ti postavili nový,“ překládá Phil skepticky. „A výměnou za co? Za suroviny, které bychom jinde sehnali levněji a které si můžeme nasbírat sami—“

„Má něco, čím nám může zaplatit.“ Srdce se mi rozbuší, když rozluštím rukopis a pochopím, co má ten malý náčrtek představovat. Naposledy jsem podobnou kresbu viděla...

...v hlavním městě, na obrazovce za mým otcem během jeho projevu na rozloučenou. To slovo zní Riley.

„Opravdu?“ zeptá se Phil.

„Ano. Informacemi, Auro!“ Zvednu plán a obvázanou rukou klepnu na čmáranici. „To je moje jméno napsané rukopisem mého otce. Jsem si jistá, že tu byl!“

„To ti přeju.“ Philův tón prozrazuje, že lže. „Už vím, na co myslíš. Chceš, abychom teď utratili naše zboží za tenhle plán?“

Vím, na co se ve skutečnosti ptá, i když to neřekne přímo: Co z toho budu mít JÁ? Jak mě to přiblíží k MÉMU cíli?

„Podívej se pořádně!“ Znovu mu plán podržím před obličejem. „Co ten náčrtek znázorňuje?“

Chvíli studuje neohrabané čáry nakreslené od ruky: malý kruh uvnitř většího, uprostřed ukazatel ostrý na obou koncích. Podél vnitřního prstence jsou symboly, které se při bližším pohledu ukážou jako písmena starého písma — tedy pokud jste se ho vůbec někdy obtěžovali naučit. Já ho znám jen díky tátově knihovně.

„Solisův kompas!“ Philovi se rozzáří tvář. „Alespoň tak ho Prastaří zobrazovali ve svých záznamech. Znam ho z dokumentů, které máma pořád mívala na stole.“

Venku se o přistávací palubu rozdrnčí příval krup se sněhem. Obloha za oknem je černá jako noc, přestože je teprve časně odpoledne. Hrom přehluší Philova slova.

„Uvědomuješ si, co to znamená?“ řeknu. „Kompas může být blíž, než si kdokoli z nás myslel.“ Přemýšlím, proč tu táta nenechal...

...pro mě vzkaz, když už cítil potřebu napsat mé jméno na ten plán. Možná ho tam napsal jen proto, že se mu po mně stýskalo.

Je načase, abych ho našla!

Chvíli obchodem znějí jen kroupy, hrom a vítr. Robot se setkal s profesorem Skyem. Možná dokonce ví, kde je kompas. Bylo by hezké, kdyby nám to mohl jednoduše říct, ale to by bylo příliš snadné.

Nějakou dobu se s robotem pokoušíme „mluvit“ a dostat z něj informace, ale je to beznadějně. Stroj nebyl naprogramován na jiná gesta než lehké pohupování nahoru a dolů, posouvání doleva a doprava a narážení do pultu. Nedostaneme z něj nic kromě ano a ne.

„Byl tu profesor Skye?“

Ano. Náraz do pultu, kde leží otevřená jakási kniha hostů. A skutečně, najdu v ní stížnost napsanou mým otcem na mizerný výběr technických součástí. Je to poslední zápis, což znamená, že po něm už nikdo nepřišel. Listuji stránkami tam a zpět a modlím se, aby tu nechal ještě nějakou stopu.

Nic.

„Řekl ti profesor, kam míří?“ Zavřu knihu hostů. Prsty se mi potí.

Robot se nakloní doleva a potom doprava. Ne.

„Měl profesor u sebe Solisův kompas?“

Ne.

„Víš, kde kompas je?“

Ne. Pak ano. Vyložím si to jako možná, ale může to znamenat cokoli.

Phil se podívá na připojovací kabel visící z robotova těla. „Mohl bych mu postavit nový hlasový modul. Jak těžké to může být?“

Dychtivě přikývnu. „Potřebujeme jen ten plán.“ Který shodou okolností držím v ruce.

Dobrá zpráva: náš nový přítel nám plán prodá za náklad látky, dřeva a několik cihel. Padne na to skoro třetina našeho zboží určeného k výměně, ale stojí to za to.

Špatná zpráva? Seznam materiálů.

Čteme ho společně a s každou další položkou moje nálada klesá: kobalt, křemík, hliník, vzácné kovy a materiály, o kterých jsem v životě neslyšela.

Phil udeří pěstí do pultu. Otřes způsobí, že kniha hostů poskočí. „Vytěžit a vyrobit tohle všechno zabere celé měsíce!“ Frustrovaně smete plán z pultu.

Povzdechnu si. Ano, zabere. Ale ještě nejsem připravená to vzdát. Dostali jsme se až sem, a navíc za tak krátkou dobu. To přece musí něco znamenat.

Robot se nehybně vznáší na místě. Zdá se, že... na něco čeká? U té jeho netváře se to těžko poznává.

„Musíme to udělat, i kdyby to trvalo celé měsíce!“ vykřiknu.

„Ale—“

„Náš cíl je pořád stejný, takže naše dohoda pořád platí. A neříkal jsi snad, že jsme dobrý tým, Auro?“ Chci mu položit ruku na rameno, ale na poslední chvíli se zarazím. Už sice nejsme zrovna úhlavní nepřátelé, ale tohle gesto mi pořád připadá trochu příliš důvěrné.

„Jsme?“ Zvedne oči. V jeho tváři probleskne naděje.

„Ano.“ Alespoň dokud nenajdeme kompas, ale na to teď nechci myslet.

Chci myslet na tátu a na ten plán. A také na Phila a na možnost, že s ním strávím ještě víc času.

Dobře, fajn, přiznávám to. Neříkej mu, že jsem to řekla, nebo tě přivážu na příd' příští vzducholodi jako lodní figuru a nechám tě tam, dokud do tebe neudeří blesk.

Ale ten kluk je vlastně docela fajn.

PŘESKAKOVÁNÍ MEZI ÚLOMKY

Po sedmi měsících konečně nastal ten čas.

Ráda bych řekla, že od chvíle, kdy jsme na obchodní plošině uzavřeli naši dohodu, počítám každý den. Že se nemůžu dočkat, až do toho hloupého robota nainstalujeme hlasový modul a zjistíme, co ví o tátovi a Solisově kompasu. A ne jen proto, že chci najít svého otce a znovu ho obejmout.

Možná dokonce, že je to hlavně proto, že se konečně dostanu z tohoto odlehlého kouta Sféry a pryč od toho podvodníka Phila.

Jenže bych lhala sama sobě.

Ani mi nepřipadá, že od chvíle, kdy jsme začali budovat naši kolonii, uplynulo víc než půl roku. Dva měsíce, nanejvýš! Pak se podívám na sluneční kalendář před verandou a vidím, kolik času skutečně uběhlo. Zajímalo by mě, jestli to Phil vnímá stejně.

„Zítra budu mít modul hotový!“ oznámil včera po večeři. Seděli jsme kolem táborového ohně, v křoví cvrlikali cvrčci a on vybrnkával melodii na kytaru. Ten nástroj postavil minulý měsíc a od té doby na něj brnká snad v každé volné chvíli. „Zítra, nebo nejpozději pozítří. Slibuju!“

Ani si nepamatuji, co jsem mu odpověděla. Nejspíš něco neuvěřitelně duchaplného jako: „Hm. Jo, jo, ha ha.“ Zato si pamatuji, jak si světlo ohně hrálo s jeho pihami. V mihotavém světle vypadaly, jako by tančily.

„Co je?“ zeptal se.

Pokrčila jsem rameny. „Nic se nestane, když to bude trvat o trochu déle.“

„No prosím, tohle se dobře poslouchá.“

„Síla Sféry slábne už celé století a táta je nezvěstný dva roky, Auro. Co změní pár dní navíc?“ Dřív jsem se mohla vymlouvat, že se zraněnou rukou to prostě rychleji nejde. Jenže rána se už úplně zahojila. „Už to tu vlastně není tak špatné,“ dodala jsem neochotně.

„I když musíš snášet mě!“ zavolal v předstíraném zděšení. Z kytary se linuly tóny, aniž by se úplně spojily v melodii. „Dobře. Taky tě mám rád.“

Všiml si pohledu, který jsem mu věnovala? Viděl, jak rychle jsem odvrátila oči? Bohové, ještě že byla tma. Musela jsem zrudnout jako rajče. Hned potom jsem zmizela do postele. Phil zůstal u táborového ohně. Usnula jsem za zvuku jeho kytary a praskání plamenů.

*

Probudí mě první zakokrhání kohouta. Slunce vychází nad okrajem úlomku a jeho paprsky proudí skrz prosklenou stěnu mé ložnice. Teplo mě pohladí po tvářích.

Protáhnu se, zívnu a spustím nohy z postele. Prsty se mi zaboří do koberce, který jsme s Philem minulý týden sundali z automatického tkalcovského stavu. Je měkký. Je to příjemné.

Pohled mi sklouzne ven, přes dvůr. Nad oplocenými zahradními záhony bzučí ve vzduchu armáda dronů. Přenášejí zboží, suroviny a čerstvou úrodu. V ranním šeru září ukazatele baterií na jejich nákladních modulech přízračně modře.

„Domov,“ zamumlám nepřítomně. Protože přesně tak to působí.

Vstanu.

Náš hlavní tábor leží na úlomku, kde jsme se s Philem poprvé setkali. Doby, kdy jsme oba spali v jedné chatě a jeden z nás musel ležet na podlaze, jsou dávno pryč.

Teď máme moderní dům z cihel, obložený přírodním kamenem. Má čtyři podlaží a z poloviny je zasazený do strmého svahu, s jedním východem nahoře na útesu a druhým dole u jezírka. Můj pokoj je v nejvyšším patře a otevírá se na široký balkon se světlými prkny a posezením. Výhled je odtud neuvěřitelný. Naše malé království se rozprostírá přes devět úlomků.

A všechny je musím zkontrolovat! Čerstvě oblečená spěchám po schodech do přízemí.

Phil už je pryč. Na krbové římse leží vzkaz: Na úlomku 9, v laboratoři. Dnes modul dokončím! Tvrdí to už celé týdny, ale může si dovolit nespěchat. Už toho moc nezbyvá postavit ani vyrobit. Většinu opakujících se úkolů jsme zautomatizovali.

U stolu posnídám — chléb, plátky masa a náhražku kávy — a pak vyrazím ven. Čas na mou každodenní obchůzku. Mají slepice dost krmení? Ano. Koryto je plné a nádrž na vodu také. Pomocný robot sbírá snesená vejce a ukládá je do polstrované bedny.

Cesta mě vede zahradou. Jsou to stejné záhony, které jsem tu založila druhý den, ale teď jsou k nepoznání. Pod střechami skleníků zavlažují postřikovače zasazená semena. Klíčí melouny, slunečnice, obilí a další ovoce a zelenina. Sklo sice zadržuje déšť, ale zároveň chrání úrodu před bouřemi.

Jak je na tom zásobování energií? Vznášející se turbíny zavěšené na lanech pomáhají vyrábět elektřinu společně s armádou solárních panelů, které jsme rozmístili na střeše a nahoře na útesu. Podél cest vedou elektrické kabely.

Sleduji je až k regálu, kde skladujeme baterie, a zkontroluji úroveň nabití. Klesla na čtyřicet tři procent, což po bezvětrné noci není překvapivé. Budu si muset s Philem promluvit o tom, jestli nepřidáme další solární pole nebo turbínu. Dokud ale zůstane obloha jasná, výpadků proudu se bát nemusíme.

Další cesta mě vede hájem, který nám poskytuje většinu dřeva. Roboti vybírají „zralé“ stromy a kácení je.

O několik minut později dorazím k molu, kde kotví nová vzducholod'. WINDBREAKER je nádherný, s OŘÍŠKEM se vůbec nedá srovnávat. Místo pomocné plachty, která nám sotva umožňovala křížovat proti větru, má tahle verze výkonné turbíny a palubu téměř celou pokrytou solárními panely. Všechno je čisté a uspořádané. Kormidelní kolo je potažené umělou kůží a příjemně sedí v ruce. Řízení je hladké jako máslo.

Odvážu loď a zamírím do vzdálenějších částí kolonie. Úlomek se za mnou zmenšuje.

Vzducholod' majestátně pluje vysoko modrou oblohou. Zamířím k obchodní plošině, kde přistanu a vyměním cívku kabelu za sladkou ovocnou šťávu. Potom letím dál k Úlomku 2.

Během prvních několika týdnů jsme důkladně prohledali každou oblast, kam OŘÍŠEK dokázal doletět, a posbírali všechny suroviny, které jsme našli. Postupně jsme za sebou nechávali stavby, pomocné roboty a drony, které nám od té doby ulehčují práci.

Úlomek 2 je náš těžební úlomek, jak mu Phil rád říká.

Automatické vrtačky vytahují ze země kov, kámen a další materiály. Dopravní pásy je odvázejí ke zpracovatelským stanicím. Pece taví písek na sklo, hlinu vypalují na cihly a železo zpracovávají na pruty. Drony všechno balí a přepravují buď do skladu, nebo na staveniště na jiných úlomcích, kde je materiál potřeba. Zkontroluji palivové komory, doplním palivo a dřevo a prohlédnu napájení novějších elektrických pecí. Všechno vypadá dobře. Pokračuji k Úlomku 3.

Pak k číslu 4. Každý úlomek světa má zvláštní suroviny, které nikde jinde nenajdeme, a také vlastní flóru a faunu. Úlomek 5 je pustá zasněžená divočina, kde jsme našli víc kobaltu a platiny, než kdy budeme potřebovat.

Další zastávka: Úlomek 6 s pouštním biotem. Kromě kaktusů a ještěrek tu skoro nic nežije, protože se tomuto úlomku nějakým způsobem vyhýbá většina dešťů a bouří. Je suchý, nehostinný a rozpálený. Ještě ani nepřistanu a oblečení se mi potem lepí na tělo.

Vodní úlomky jsou v odlehlých částech Aerealisu vzácné, ale jeden se vznáší nedaleko. Je to naše číslo 7, obrovská plovoucí kapka, která byla nejspíš kdysi součástí oceánu obepínajícího celý svět. Tady

Vyzvednu čerstvé ryby chycené do jedné z našich pastí. O večeri je postaráno.

Vyzvednu čerstvé ryby chycené do jedné z našich pastí. O večeri je postaráno.

A tak dále. Upřímně, mohla bych vám o přeskakování z úlomku na úlomek vyprávět celé hodiny — kdybych si nemyslela, že vás tím unudím. Pořád je co dělat, pořád je potřeba přidělit nějakého robota k jinému úkolu, něco tady opravit, něco tam doplnit nebo postavit. Ale ve skutečnosti se toho moc neděje.

Zvlášť dnes, kdy si s obhlídkou dávám načas.

Popravdě... vyhýbám se Philovi. Jestli hlasový modul opravdu dokončil, naše dobrodružství se chýlí ke konci a... nevím, co pak budu dělat. Nějak na to ještě nejsem připravená.

Ano, vím, že to zní zvláštně od někoho, kdo donedávna nechtěl nic jiného než najít svého nezvěstného tátu. Člověk může chtít dvě věci zároveň. Tak mě zažalujte!

*

V poledne WINDBREAKER dorazí k mé poslední zastávce. OŘÍSEK, loď, kterou obvykle používá Phil, už tam kotví.

Úlomek 9 je něco, čemu by táta říkal „technologický úlomek“: odlomený kus něčeho, co kdysi muselo být obrovským strojem nebo hustě zastavěnou průmyslovou oblastí. Jako biom jsou ještě vzácnější než vodní úlomky.

To, že se jeden zrovna vznáší poblíž nás, je téměř zázrak. Tím spíš, že jsme na něm nenašli žádnou stopu po tátovi ani po kompasu, jakkoli jsem v to při naší první návštěvě doufala. Nepochybuji, že sem během svého pátrání přišel.

Úlomek je maličký. Vstoupím na kovový rošt a skrz něj vidím propast pode mnou. Příšerný pocit, kráčet takhle nad ničím. Mezi dvěma nízkými ocelovými věžemi stojí bungalov. Phil mu říká „laboratoř“.

Uvnitř jsou pracovní ponky, výzkumné stoly a analytické vybavení; něco jsme koupili od našeho robotického přítele, něco postavili sami.

Jedním z důvodů, proč dokončení modulu trvalo tak dlouho, bylo, že jsme nejdřív museli prozkoumat určité technologie. Nebo přesněji: koupili jsme plány a knihy a potom si Phil nebo já zapamatovali, jak všechno funguje.

Phil vzhlédne od pracovního stolu, u kterého stojí s páječkou, a posune si poškrábané ochranné brýle na čelo. „Dokonalé načasování!“ rozzáří se. „Modul je hotový. Teď už ho jen musíme nainstalovat.“

„Skvělé!“ Na jazyku se mi rozlije hořká pachuť.

Během několika následujících minut mi Phil malou krabičku podrobně představí.

„Je to třetí verze, ale první, která skutečně splňuje požadavky. Tajemství bylo v jedné vodivé cestě na desce a bla bla bla...“

Proud jeho slov jde jedním uchem dovnitř a druhým ven. Někde cestou se z nadaného stavitele stal skoro elektronický inženýr a já si toho sotva všimla. Prostě se to stalo.

„Vypadá dobře.“ Otáčím modul v rukou a snažím se skrýt, jak jsem napjatá. „Funguje?“

Stiskne vypínač a z membrány se ozvou chraplavé zvuky. Nejsou to slova. Aby mohl vytvářet skutečné věty, musel by být připojen k robotovu elektronickému mozku napájenému solární energií. Ale umělý hlas je v nich jasně rozpoznatelný.

„Víc budeme vědět, až ho nainstalujeme našemu příteli.“ Nabídne mi rámě. „Připravená?“

Se smíchem se do něj zavěším. „Připravená,“ řeknu.

*

Tady je další část mého příběhu, kterou vás velkoryse ušetřím: epické dobrodružství, při němž Phil předává obchodnímu robotovi jeho nový hlasový modul. Tři hodiny šroubování, kutení a nadávání.

Pohledte na Philippa Josepha Aura — trvalo mi čtyři měsíce, než jsem z něj vypáčila celé jméno — jak se ohání šroubovákem a trpělivě zapojuje jeden drát za druhým. Člověk by čekal, že instalace zabere jen pár minut. Místo toho se mu nějak podaří špatně zapojit snad každý spoj, způsobit zkrat a vyřadit robota na celé dvě hodiny, než jeho samoopravné rutiny napraví škody.

Skoro to vypadá, jako by se i on snažil náš odchod oddálit.

Jsem si jistá, že v Philově hlavě se odehrává divoký technologický thriller; svádí boj zblízka se strojem a zápasí s ním jako nějaký velký generál-inženýr.

Pro mě to znamená sedět vedle něj se zkříženými nohama a občas mu podat nástroj. V duchu plánuji, které roboty pošlu do kterých částí naší kolonie a kam umístím dopravní pásy, abych optimalizovala tuhle výrobní linku nebo zefektivnila tamtu přepravní trasu.

Z myšlenek mě vytrhne výkřik. „Konečně!“

Zmateně se rozhlédnu, protože ten hlas nepoznávám. Phil je jediný člověk, kterého jsem celé měsíce slyšela mluvit. Výkřik vyšel z hlasového modulu.

„Obnovili jste mou schopnost plně vykonávat mé naprogramování,“ pokračuje robot, zatímco Phil zavírá panel pod jeho monitorovým obličejem. „Od této chvíle již nebudeme omezeni pouze na jednoduché směnné obchody. Můžeme také smlouvat. Můžete zadávat objednávky a můžeme—“

„Ty umíš mluvit!“ přerušil ho Phil. Vždycky měl talent upozorňovat na samozřejmé věci.

„To je správně,“ potvrdí robot. Jeho tón je zdvořilý, ale mluví s nadšením rozhlasového moderátora. Nebo prodejce ojetých vzducholodí, což je pravdě blíž. „Od této chvíle vám mohu nabídnout ještě výhodnější obchody, vzrušující ceny a speciální akce, které zvýší vaši spoko—“

„To je fantastické!“ Phil málem vyskočí do vzduchu. „Fungovalo to! Ono to opravdu funguje, Ri!“

Na okamžik se za něj stydím. Jenže Philova dobrá nálada je nakažlivá. Zazubím se na něj.

„Takže jsi přece jen k něčemu dobrý,“ řeknu uznale.

„Já vím!“ Otočí se zpátky k robotovi. „Jen si představ, co bych dokázal postavit se správnými plány. Rádiovou soustavu, která by rozšířila tvůj dosah. Měnový modul, abys už nebyl odkázaný jen na směnný obchod. A—“

„Auro!“ varuji ho. Tohle můžeme řešit později.

„Naše mise?“

„Přesně!“

Bez jediného přechodu zvažní. „Samozřejmě ti ten hlasový modul nemůžeme jen tak dát. Jsi obchodník. Jsem si jistý, že to chápeš. Chceme něco na oplátku.“

„Mé sklady jsou plné a vlastním—“

„Jen jednu informaci!“ přeruším ho a ušetřím nás nevyhnutelného seznamu zásob a recitování časově omezených speciálních nabídek. Tenhle typ robota znám z doby před naším vyhnanstvím. Teprve teď mi dochází, že jeho mlčení bylo svým způsobem požehnáním. Dokážu si představit tátu, jak od něj původní hlasový modul kupuje...

...jen proto, aby měl na chvíli klid od toho přívalu slov. Ta představa mě rozesměje.

„Můj otec,“ začnu. „Profesor Skye. Byl tady.“ Otevřu knihu hostů na stránce s jeho stížností a pak vytáhnu plán hlasového modulu z Philovy náprsní kapsy. Používal ho až do úplného konce. Ukážu na čmáranici podél spodního okraje.

„Tohle nakreslil táta, že? Už jsi nám řekl, že kompas u sebe neměl. Tak proč tam nechal moje jméno—“

„Byla to hádanka pro tebe, Riley Skye.“ Tentokrát přeruší robot mě. Zdá se, že je to naše nová hra. „Než profesor zakoupil můj hlasový modul, požádal mě, abych ti přehrál zprávu, jakmile mi podle tohoto plánu postavíš náhradní. Chceš si ji poslechnout?“

Mám pocit, jako by mě někdo právě udeřil do břicha. V duchu si opakuji robotova slova a snažím se pochopit, co mi právě řekl. Už dlouho vím, že tu táta byl. Až dosud jsem si ale myslela, že se mu něco stalo, že ho budu muset zachránit nebo něco podobného. Můj otec přece chce být nalezen. Nebo ne?

Možná ne. Jestli táta opravdu koupil modul sám a nechal mi plán, abych musela náhradní součástku složitě hledat, pak to naznačuje pravý opak.

Protože pak existuje jediný důvod, proč mě donutil projít celým dobrodružstvím, které mě přivedlo až sem. Nemohl vědět, že ztroskotám. Ale přinejmenším musel počítat s tím, že mě čeká dlouhá odbočka, než koupím náhradní modul nebo alespoň součástky k jeho výrobě.

Jinými slovy chtěl, abych ztrácela čas řešením té hádanky. Stejně snadno mohl svou zprávu nechat v knize hostů.

Chtěl mě zdržet! Ale proč?

„Na co čekáš, Ri?“ Phil je příliš nadšený, než aby si všiml, co se mi honí hlavou. „Přehraj to, Robo! Riley si chce tu zprávu poslechnout!“

Následujících několik minut naplní místnost tátův sytý, nosový hlas. Mrkáním zaháním slzy.

„Riley,“ ozve se z hlasového modulu, „jestli tohle slyšíš, znamená to, že ses vydala za mnou. Znamená to také, že jsi našla vrak SPHERERIDERU a vyřešila mou malou hádanku. Odpuť mi, že jsem to udělal tak složité. Předpokládám, že Phylis Auro za tebou buď někoho poslala, nebo se snad k tomuto robotovi dostala ještě před tebou. Potřeboval jsem získat čas pro sebe i pro misi a přesvědčit ji, že jsem nepřežil.“

Phil a já si vyměníme pohled. Zahanbeně sklopí hlavu a zadívá se na své boty.

Zpráva pokračuje. „To, že tohle slyšíš, také znamená, že jsem se skutečně dostal do potíží. Protože pokud ses mě vydala hledat, pak jsem se stále nevrátil do hlavního města. A to znamená, že potřebuji tvou pomoc.“

Poslouchej mě. Našel jsem Solisův kompas. Ale není to nástroj, který zachrání Aerealis. Je to jen... no, kompas. Doufám, že ukazuje směrem ke zdroji síly sféry. Věřím, že vím, jak ho opravit a zastavit rozpad Sféry. Je to nebezpečné, protože k tomu budu muset využít sílu bouře. Jak tě znám, pokusila by ses mě zastavit. Proto jsem nechtěl, abys mě našla příliš brzy.

„A jak znám Phylis Auro, pokusila by se tomu zabránit také. Není zlá, jen se mýlí. Phylis věří, že síla sféry způsobuje lidem nemoci. Viděla jsi ji. Nejspíš sis už všimla, že na tom zdravotně nebyla nejlépe. Je mi líto jejího chlapce. Philipp Joseph — je to tak chytrý kluk. Možná by se ti dokonce líbil, Riley. Jste stejně staří.

„Ale odbíhám od tématu a času je málo.

„Musíš mě buď přijít zachránit, nebo zdroj opravit sama. Proto jsem ti nechal kompas. Je ukrytý na dně jezírka na stejném úlomku, kde jsi našla vrak SPHERERIDERU. Použij ho, abys mě našla. Leť směrem, kterým ukazuje jeho střelka. Jestli jsem ještě naživu, budu tam na tebe čekat. A pokud ne... no, uvidíš.

„Věřím ti, Riley!“

SOLISŮV KOMPAS

Zpráva náhle skončí.

V okamžiku, kdy profesorův hlas utichne, robot se okamžitě vrátí ke svému prodejnímu výstupu. „Semena chryzantém, nyní ve speciální nabídce! Vyměňte je za pouhé tři jednotky kaučuku nebo srovnatelný výrobek!“

Jsem jako v transu. Jen napůl vnímám, jak mě Phil odvádí ke vzducholodi a jak společně vzlétáme. Pilotuje on, zatímco mně se hlavou honí myšlenky. Cestou zpátky neřekneme ani slovo.

Připadám si hloupě. Ne proto, že mi táta jednoduše nedůvěřoval a místo toho zvolil celé tohle divadlo. Znam svého otce. Něco takového jsem od něj měla čekat od samého začátku. Ne, připadám si hloupě proto, že ten pitomý kompas nám celou dobu ležel přímo pod nosem.

Vzpomenu si na zlatavý záblesk, kterého jsem si všimla v jezírku hned po havárii. Od té doby jsem ho viděla mnohokrát. Vždycky se objevil brzy ráno nebo pozdě večer, takže jsem byla přesvědčená, že je to jen nízké slunce odrážející se od hladiny. Philovi jsem se o tom nikdy nezmínila. Nepřipadalo mi to dost důležité.

Když konečně stojíme na břehu jezírka, je už pozdě. Večerní světlo se láme na vodní hladině tak lákavě, jako by celou scénu naaranžoval nějaký neviditelný režisér.

Kompas je nejspíš zaklíněný pod kamenem v nejhlubším místě jezírka. Kámen ho skrývá. Není divu, když ho tam táta schoval úmyslně.

„Auro, ty zůstaň tady.“ Vyzouvám si boty.

„Jasně.“

Brodím se tři délky paže rákosím a vodou po kotníky, dokud nedojdu k místu, kde se dno přede mnou prudce svažuje.

Další krok mě ponoří až po ramena. Ještě jeden a ztratím půdu pod nohama. Jezírko je zároveň tak úzké, že se do jeho nejhlubšího místa vejde jen jeden člověk. Dolů se může potopit buď Phil, nebo já, ale rozhodně ne oba najednou.

Zadržím dech a vrhnu se po hlavě pod hladinu.

Tři tempa mě dostanou ke kameni, pod kterým se snad ukrývá kompas. Voda je kalná, ale donutím se nechat oči otevřené. A skutečně, z prohlubně pod kamenem vyčnívá bílozlaté pouzdro.

Vší silou zatlačím do kamene, ale je příliš těžký a potřebuji obě ruce. Buď ho můžu odtlačovat, nebo popadnout kompas. Odkulit ho stranou rozhodně nedokážu.

Když mi dochází vzduch, začnou mi před očima tančit černé tečky. Frustrovaně kámen pustím a odrazím se ode dna.

Vynořím se a odhrnu si mokré vlasy z obličeje. Ještě jsem se ani pořádně nenadechla a už vymýšlím plán.

Vypustit jezírko.

Jak?

Vykopat kanály, aby voda odtekla. Kámen buď rozbít, nebo přesunout.

Čím?

Lopatami, možná solárně poháněným kopacím robotem. Kladivy a dláty, nebo pokud je kámen příliš tvrdý, výbušninami. Dávat pozor, abychom přitom kompas nerozmetali na kusy. To všechno jsou věci, které s tím, co máme právě teď, nedokážeme vyrobit. Tři měsíce na vytvoření potřebných podmínek. Další dva na zemní práce a tak dále.

„Máme...“ lapám mezi nádechy po dechu. „...tu...“

„Problém,“ dokončí za mě Phil. Stojí na břehu s širokým úsměvem a v rukou drží dlouhý předmět. „Jo. A máme i řešení.“

Nevěřicně zírám na věc v jeho rukou: tenkou tyč s navijákem a připevněným vlasem. Na konci visí kovová destička.

Je to ten zatracený magnetický rybářský prut! Phil musel využít mého potápění, aby ho vytáhl z úkrytu. Samozřejmě ho nerozebral a nepoužil materiál znovu, jak jsem navrhovala. Kluci a jejich hračky!

Rozmáchně se a hodí magnet do vody. „Nenapadlo tě, proč tvůj táta schoval tenhle plán do té podivné knihy o přežití? Teď už víš, že to všechno bylo součástí jeho plánu! Máme ten kompas z jezírka vylovit prutem.“

„Možná.“ Šlapu vodu, abych se nepotopila. Ani se neobtěžuji upozornit na slabinu jeho teorie. Táta tu knihu napsal desítky let před mým narozením. Tehdy mi rozhodně nezanechal stopu, která by mě zachránila právě tady a právě teď.

Zachraňuje nás ale Philova hračka. Jakkoli mě štvalo, že tu věc vůbec vyrobil, teď jsem za ni vděčná.

„Za pokus to stojí. Jen mě tím magnetem neprašť do hlavy, až budu pod vodou.“

„Lákavé. Ale ovládnou se.“

A tak to uděláme. Zhluboka se nadechnu a znovu se ponořím.

*

První pokus selže. Podaří se mi kámen odtlačit stranou, ale natočím se tak nešikovně, že překážím. Phil se s prutem nedostane dost blízko.

Nahoru. Nadechnout se. Druhý pokus.

Tentokrát je pro magnet dost místa, ale v bahně se nemám o co zapřít. Znovu a znovu tlačím do kamene a pokaždé mi podklouznou nohy. Docházejí mi síly.

Napodruhé ne, ale napotřetí to vyjde! Opřu se do kamene celou vahou a Phil navede prut přesně na správné místo. S tichým cvaknutím se kompas přichytí k magnetu. Zatahnu za vlasec — náš domluvený signál, aby ho Phil začal navíjet.

Teprve když mám jistotu, že se věc znovu nikde nezaklíní, pustím kámen a naposledy se vynořím. Bolí mě ruce, nohy, záda, úplně všechno.

Doplavu ke břehu, kde Phil sundá kompas z magnetu a odhodí prut. Otevře vzácný přístroj, otočí se k zapadajícímu slunci a zkoumá ciferník. Z jeho výrazu nedokážu nic vyčíst.

„Auro?“ Na co právě myslíš?

Polknu. Jestli mě někdy plánoval zradit, teď je ta chvíle. Než se dostanu na břeh, mohl by snadno doběhnout k okraji...

...úlomku. Hodit kompas do propasti by trvalo méně než vteřinu.

Sakra, mohl by se dokonce dostat ke vzducholodi dřív, než bych ho dohonila. Mohl by vzlétnout, vrátit se do své laboratoře a roztavit tu věc v jedné z pecí. Kdyby kompas shodil do prázdnoty, alespoň by pořád někde existoval. Ale pokud ho chce zničit nadobro, má k tomu prostředky.

A já mu pomohla.

Jenže nic takového neudělá. Alespoň zatím.

Místo toho počká, až se vyškrábu z vody a vyždímám si halenku. Pak mi Phil položí paži kolem ramen a ukáže směrem, kam míří střelka. Ukazuje přesně ke slunci.

„Tam je tvůj táta, Ri.“ Jeho dech mě zašimrá na tváři. Zavře kompas a sevře ho v dlani. Večerní světlo si pohrává s jeho pihami.

Naše pohledy se setkají.

„Nemusel jsi mi to říkat,“ uvědomím si. „Mohl jsi prostě nasednout do WINDBREAKERU a odletět. OŘÍŠEK pořád kotví u Úlomku 9. Zůstala bych tu uvězněná celé dny.“

Phil zatne zuby. Pustí mě.

Ticho. Oba jsme věděli, že tahle chvíle přijde. Jenže teď je dilema jiné než dřív. Zním směr, kterým musím letět, abych našla tátu a zdroj síly sféry. Phil ho zná také. To znamená, že tenhle kompas už vlastně nepotřebujeme. Nezáleží na tom, kdo ho dostane.

Phil chtěl zabránit opravě zdroje. Nejspíš to chce pořád.

Já naopak chci totéž co táta, což je přesný opak. Naše cíle se střetávají víc než kdy dřív.

Takže tím naše partnerství končí? Nakonec se všechno opravdu zvrhne v obyčejný závod — on proti mně, kdo dorazí k cíli první? Pozorně ho sleduji. Proč mi řekl, kam mám letět? Někdy mu prostě vůbec nerozumím.

„Tak co budeme dělat teď?“ zeptám se. A proč mi sakra srdce buší až v krku?

Phil mi zasune kompas do kapsy mokrých kalhot.

„Ted‘,“ řekne vesele, „shromáždíme jídlo a zásoby a naložíme je na vzducholod'. Kdo ví, jak dlouho budeme cestovat, než dorazíme ke zdroji síly sféry, nebo kolika bouřím se budeme muset vyhnout? Možná budeme muset založit další kolonii, a já teda znovu od nuly nezačínám. Těch prvních pár dní s tebou na tomhle úlomku bylo peklo! Bez urážky.“

Nemám slov. Zmůžu se jen na zavrtění hlavou. Co si myslí, že se stane u zdroje, když tam dorazíme společně? Je opravdu tak plný sám sebe, že si myslí, že raději pomůžu jemu zdroj zničit, než abych pomohla svému otci?

„Ri.“ Nikdy předtím nemluvil tak jemně. Uhodl snad, na co myslím?

Odhrne mi vlasy z čela, jako by to byla ta nejpřirozenější věc na světě. „Tvůj otec byl... je chytrý člověk. Nevím, kdo má pravdu, profesor Skye, nebo moje máma. Jestli máme zdroj opravit, nebo ho raději zničit. Nemám tušení.“

„Dobře?“ Kam tím míří?

„Ale teď už tě znám. A jestli jsi svému otci alespoň trochu podobná, pak vím, že své teorii věří.“

„To tedy věří.“

„A stejně silně věřila máma té své. Jsi připravená nepomocť svému otci, pokud se ukáže, že měla pravdu ona?“

Nemusím nad tím dlouho přemýšlet. Nejsem. A ta představa je stejně směšná. Síla sféry lidem nemoci nezpůsobuje, tečka. Po celá staletí právě ona udržovala Aerealis při životě.

Jenže v jedné věci Phil nemá úplně nepravdu. Jakkoli nerada si to přiznávám, nemám vždycky pravdu. Po havárii jsem byla přesvědčená, že jsem si popáleninu ošetřila sama, dokud jsem si nevšimla Philovy roztržené košile. Celé měsíce jsem si myslela, že rybářský prut je k ničemu, a ještě před chvílí jsem si byla jistá, že Phil dřív nebo později popadne kompas a nechá mě tady.

Co udělám v tom nepředstavitelně nepravděpodobném případě, že síla sféry přináší víc prokletí než požehnání?

„Nejdřív bychom museli zjistit, který z nich se mýlí,“ řeknu a vyhnu se tak přímé odpovědi.

„Přesně!“ vykřikne Phil. „A navíc, jestli se zdroj nepodařilo opravit ani tvému otci, pak to opravdu bude nebezpečné. A co když tě cestou znovu zasáhne blesk a zřítíš se?“

Potřebuji chvíli, abych to vstřebala. Phil dokáže být neuvěřitelně sobecký, když něco chce. Někdy zapomínám, že to, co chce, většinou vůbec sobecké není. Je to idiot, ale idiot se srdcem na správném místě.

„Dobře. Jestli se můj otec... mýlí...“ Sotva se dokážu přimět vyslovit to nahlas. „Jestli je ta šílená teorie Phylis Auro pravdivá...“

„Urážka zaznamenána.“

„Jestli síla sféry opravdu způsobuje lidem nemoci, pak potřebuji někoho, kdo mi zabrání udělat nějakou hloupost.“

Tak. Řekla jsem to. A co uděláš ty, pokud je to naopak?“

Pokrčí rameny. „Pak se nakonec můžeme rozhodnout, že svět zachráníme.“

S mrknutím ke mně natáhne ruku. „Společně, jako vždycky?“

No tak k čertu s tím!

„Dobře, Aur... Phile. Společně.“ Potřeseme si rukama.

Tentokrát, když mezi námi přeskočí jiskra, není v dohledu žádná bouře.

Společně naložíme WINDBREAKER a vydáme se vstříc našemu dalšímu dobrodružství.

KONEC

SOLAR PUNK

ZTRACENÝ KOMPAS



O AUTOROVÍ

Ben Calvin Hary se narodil v roce 1980 v Saarbrückenu. Je jedním z autorů dlouholeté sci-fi série PERRY RHODAN a píše také knihy pro mládež i samostatné romány. Původně vystudoval mediální design, kterému se nějakou dobu věnoval na částečný úvazek, a později pracoval jako softwarový vývojář.

Psát začal už v raném věku. Ve čtrnácti letech už dával na papír své první sci-fi a fantasy povídky, po nichž následovaly novely, scénáře a romány.

Jeho první celovečerní román vyšel v roce 2018 a od roku 2023 je součástí hlavního autorského týmu původní série PERRY RHODAN, jejíž příběhové směřování převzal v roce 2024.